

Ru Người Ru Đời

Mạc Phương Đình

vào từ: Mạc Phương Đình
đọc thơ: Hà Thượng Nhân
bìa và phụ bản : Huỳnh Ngọc Diệp
trình bày nội dung: Phạm Hoàng Yến

Yêu Thương xuất bản
Printed in the United of America
Copyright ©2005 by mac phuong dinh

Vào Từ

Một đêm nào đó, tôi mơ thấy mình đang dong thuyền băng giữa trùng khơi. Biển mênh mông với nước xanh phẳng lặng, trên cao những con hải âu đang vỗ cánh, bay về phương xa. Nước với trời cùng một màu êm ả, lòng thênh thang như trôi theo biển rộng hiền hoà. Bỗng dung mây từ đâu tụ về mịt mù, giông gió nổi lên và mưa ào ào trút xuống, sóng nước dềnh cao đánh vỡ con thuyền, chìm tôi vào biển cả. Tôi vẫy vùng, cố ngoi lên, nhưng sóng dữ vẫn không tha, cố nhấn chìm tôi vào cõi chết. Giữa lúc ấy hồn tôi bỗng sáng trưng, tôi nghĩ đến Mẹ. Tiếng Mẹ ru văng lên từ nơi u minh, như một nhiệm màu thổi vào tôi ý chí, tôi vươn tay ra, nương theo tiếng ru hời dụi dàng của mẹ, bám vào mảnh ván lớn, trôi lên tìm lại được hơi thở và sự sống. Tiếng mẹ nói, "con hãy nhìn chung quanh", tôi quay đầu nhìn lại, ôi chung quanh tôi hàng ngàn người đang ngụp lặn. Có những tiếng nói cất lên : "ôi mặn quá", "ôi đắng quá"...

Giọng mẹ lại thì thầm: "Con ơi, quanh con là hình ảnh của biển đời, người người đang ngụp lặn trong đó, người người đang khổ ải trầm luân. Con hãy theo mẹ, hát lên, hát lên những Lời Ru, Ru cho Người, Ru cho Đời bớt những thương đau.

Hãy cất lời Ru, Lời Ru từ trái tim biết yêu thương, Lời Ru bằng lòng vị tha, lòng khoan dung, không bao giờ thù hận, trải rộng tình nhân ái đến với Người, đến với Đời. Con hãy hát lên, Ru lời ngợi ca cuộc sống, sống vì tha nhân, sống vì người khác, chôn vùi tất cả những vị kỷ, hẹp hòi, chôn sâu lòng thù hận, đố kỵ, ganh ghét, để cho đường đời nở đầy hương hoa, biển đời sẽ dịu dàng, phẳng lặng."

Tôi tỉnh thức, và những Lời Ru từ Mẹ, cho Người, cho Đời theo tôi từ độ ấy.

Mời Người vào Đời bằng những Lời Ru...

mạc phương đình

mộng ảo

chùm hoa nắng nở vàng trên cửa sổ
em đi qua, bỏ lại một mùi hương
tà áo lụa như tấm lòng trinh bạch
gọi mời ta theo dấu mở con đường
hoa nắng nhỏ long lanh mang vị ngọt
nở trong lòng lặng lẽ mỗi tở vương
từ buổi ấy mặt hồ thôi lặng sóng
bước thời gian mờ nhạt dấu yêu đương
chim vỗ cánh mang đầy bao nỗi nhớ
bóng mây xa theo gió gọi trên ngàn
em ở đó sao chùng xa vời vợi
những dòng thơ lay lắt bóng trăng tan
thuyền đợi sóng vỗ về âm điệu cũ
dấu chân xưa in lối ngõ hoa vàng
đêm trần trở ru từng cơn mộng ảo
chút lạnh nào se sắt gió trường giang
tìm đáy cốc nỗi buồn tan giọt rượu
hồn bỗng trôi theo bóng nguyệt mơ màng

ru người ru đời - tình ta như sông

khi bắt đầu xuôi vào dòng chảy
con sông nào lòng cũng mênh mông
ta yêu em, chút tình thơ dại
hồn cũng mơ màng như dòng sông

thôi háo hức một thời tuổi trẻ
thác ghềnh nào cũng đã đi qua
em đừng nghĩ rằng ta tồi tệ
dụ dỗ em bằng nỗi nhớ nhà

ai không có tình trong nguồn cội
mẹ còng lưng chín tháng mười ngày

lỡ yêu em cho lòng bối rối
mẹ ta xưa là em hôm nay

một chỗ tựa ta không xấu hổ
nhớ mẹ hiền ta lại yêu em
mẹ như biển ngàn con sóng vỗ
tan khổ đau ru đời êm đềm

ta như sông trôi về biển cả
yêu dấu ơi mãi với tấm lòng
thơ dại này dù không trả giá
mãi bền theo nắng hạ mưa đông.

ru người

tình như nước, không bao giờ cạn
ta uống hoài sao lòng vẫn khô
vẫn uống tình em, sâu lắng đắng
chẳng biết bây chừ, em nơi mô?

có bờ ngăn cho sông dừng lại
có giọt mưa như dòng lệ tràn
qua sông ngày ấy, buồn tê tái
chẳng phải vì em đời lang thang

dòng sông cũ nước còn trong vắt
cội nguồn nào quên được dấu chân
ngày đi qua, gió buồn hiu hắt
để bản khoản sầu rụng mấy lần

một người sông hồ, người đồng vọng
dấu chân chim khoé mắt đậm rồi
dấu không bình lửa đêm còn ngóng
nghe tiếng thời gian đang vỡ đôi

sóng trầm im lặng như bờ nước
em có đường xa những mãi mê
rồi chảy theo chiều ai biết được
ru người năm cũ bóng trăng về.

từ em

từ em lặn với vàng trăng
bao đêm nhốt cả băng khuâng vào buồn

ta chờ trong vũng tuyết sương
con chim trốn lạnh mang hương về ngàn
để phai một đoá thời gian
câu thơ chèo chống đã vàng chuyện xưa
em như chiếc gậy bông đùa
cong trên ngày tháng bốn mùa đứng dung

từ em bỏ phố lên rừng
khúc ca qui ẩn rung rung hẹn thề
cuối đường biệt dấu đam mê
còn đâu một ngõ đi về có nhau
ta như con sóng bạc đầu
lang thang từ thuở bẻ đầu một mình
tựa lòng xuống nổi chông chênh
nghe thu về rặng màu quên xuống đời

lạc bến đời

ngõ trắng rụng, tóc sầu bạc thêch
đường qua tim áo trắng lênh đênh
em từ bỏ lại câu chia biệt
ta giữ từng đêm nổi giạt mình!

mùi hương cũ vẫn còn trong gió
trắng qua song phôi nổi buồn xưa
đóng mở thêm nhoè trang nhật ký
lối đi về xao xác hạt mưa

còn ấm lửa, cảnh xuân đã lờ
mẹ và em chấp sóng yêu thương
nổi trôi rót xuống dòng nhân ảnh
khắc khoải riêng mang suốt dặm trường

xin ru Mẹ đời đời giấc ngủ
và ru em, tiếng nhận bên trời
quay lưng ngày tháng cùng hoa nở
mượn gió thuyền xuôi lạc bến đời

chẳng hờn chi

người bỏ lại dốc đời mệt mỏi
một mình ta gặm nhấm oan khiên
đêm thao thức với ngàn câu hỏi
để dật dờ cùng nổi nhớ vô biên!

sầu phủ kín ngọn đèn thấp mộng
lời ca khuya không đủ ngọt ngào
ta về khoác lại vòng hoa cũ
chấp cánh cho tình những ước ao

thôi đành xuôi hết niềm hoang tưởng
tiếng gọi đang chìm xuống vũng tro
không thể quay lưng rồi gặng gượng
nuôi thêm ngày tháng nỗi mong chờ

người bỏ lại chút hờn chút giận
nỗi buồn nào mờ cả gương soi
ta mãi miết chân trời lặn đặng
nặng nề chi một dấu thương hoài.

quà tặng em

tặng em một chút buồn nho nhỏ
một chút băng khuâng một chút sầu
của những tháng ngày xa cố xứ
ngẩng nhìn mây trắng, biết về đâu

tặng em một chút nhớ vu vơ
bờ giậu vàng hoa, ngọt tuổi thơ
mưa nắng cầu tre qua lác lẻo
dòng sông con nước chảy ơ thờ

tặng em đâu đó nửa vầng trăng
chợt nghĩ người xa bỗng thật gần
có những khoảng trời yêu dấu đó
riêng mình còn lại dấu ấn năn

tặng em tiếng hát trong thơ Mẹ
ru giọng à ơi âm buổi chiều
con sáo bay ngang qua bến cũ
mắt buồn ngó xuống nỗi buồn hiu.

cúi mặt

ta cúi mặt, che bóng chiều
để em ngồi gọi thương yêu với tình
ngõ về sợi tóc còn xanh
mười năm chưa đủ để dành riêng nhau

nón ai bay ngược qua cầu
tặng em lục bát nửa câu thêm buồn

ta cúi mặt, chấn mùi hương
để em thơ thả qua vườn tuổi thơ
bàn chân lạnh công cầu chờ
hai mươi năm ngủ trong mơ mộng đây
còn gì chung một tầm tay
hái cho đầy ắp tháng ngày xuân xanh
mai xa thâm tiếc với mình
kẻ đi bỏ lại câu tình ngần ngợ.

cho một nụ cười

cám ơn em buổi chiều qua đó
gởi nụ cười sau liếp cửa che
con sáo bay mang câu hát dạo
ta chào em mượn lối đi về

chiều nắng nhạt lòng chưa đủ ấm
bước chân qua ngày tháng đây buồn
khói nhà ai ngõ xa vương vấn
còn chút gì gởi nhớ gởi thương

đường phiêu bạt theo dòng sương gió
tóc xanh xưa nay nhuộm bạc rồi
vừa bắt được nụ cười lạc xứ
đủ cho hồn xao xuyên em ơi

ba mươi năm thẫu tình soi mộng
để bề bàng trong mỗi bước chân
ai hiểu được con tim bé nhỏ
dành cho em dù có muộn màng

đời vẫn đẹp trong dòng thác lũ
ta đem theo âu yếm nụ cười
khoé môi nhỏ ngọt ngào nhân ái
ngọn sóng tình réo khúc nhạc vui.

em và xuân

từ anh lưu lạc vào sương gió
thoáng đã mười năm mới gặp xuân
trong mắt em xưa hoa chợt nở

mười năm thao thức bỗng như gần

thao thức mười năm tưởng đã phai
tóc em huyền hoặc với ngàn mai
hương xuân còn nụ xuân mờ ảo
góc biển sâu tư vẫn miệt mài

thao thức mười năm hoá ngại ngần
lấp đầy sương gió nổi băng khuâng
vòng tay bỏ lại cho ngày tháng
đừng trách ai còn chút nhớ nhung

em về vẽ lại mùa xuân cũ
giọt nắng trong tim đã vỡ rồi
gió lạnh mùa đông chùng đã khép
nghe ngào câu hát lúc chia phôi

thả tình

ta thả tình bay đi trong mộng
chút tình sâu: bé bỏng + già nua
tình bay theo gió đi tìm bóng
chỉ thấy bóng mình theo bước khua

ta thả tình bay theo giấc mơ
tình đi với biển để bơ vơ
người qua sóng gió chừ run rẩy
ta gặp người như một giả vờ

ta thả tình như một lạnh lùng
mang theo tất cả, lại như không
bóng ai vẫn vít trong tà áo
ngăn lại ngàn câu với bỗng dung

đành thả tình xa đốt trái tim
đốt cho nguội bớt những lặng im
thời gian từng nhịp chân cao thấp
thôi nhé hoang mang chớ rập rình

trách người

ra đi bỗng gặp chút buồn
quay vào chợt thấy trong gương nổi sầu
qua đêm cạn mấy đèn dầu

nhuộm vàng khói thuốc năm đầu ngón tay
tắc kè nắc giọng trên cây
thạch sùng chặc lưỡi uống ngày tiếc đêm
ngoài hiên tiếng đế trườn lên
câu ca rền rĩ đầy thêm nhớ nhưng

đã không tính cuộc tương phùng
sao không mang hộ nỗi buồn đi theo
còn đây nửa mảnh trăng treo
soi vòng tay nhỏ lạnh chiều áo xiêm
xôn xao từng giọt nỗi niềm
để vùng da thịt khát tìm đớn đau
còn cào lời hẹn trong nhau
bỗng dung thoát vội qua cầu gió bay

tìm trăng cuối vũng sông đầy
trái tim vỡ giữa bàn tay vụng về.

em đi

em đi áo lạnh mặc mưa đông
đất ngủ hương rừng chưa nở bông
ngó ngẩn hàng cây khoe áo mới
bên kia sương gió thổi se lòng
em đi mang nước xuôi ra biển
dòng suối bình yên lạnh mấy sông

bên đời hỏi người xưa có đợi
âm ba ngày tháng hoá vô cùng
em đi thay lá ngoài hiên nhạt
sâu ghép vào thơ nét thủy chung
câu hát ngày nào trong góc nhớ
vẫn còn vẫy quần bước long đong
em đi vàng nắng sân trường cũ
cánh phượng nhuộm mưa một nét hồng
tiếng guốc khua chiều đau vết mực
mùa xuân khoác áo gọi thu phong
em đi gót nhỏ buồn trang sách
trăng gọi sầu qua những liếp song
mười ngón tay mềm trong lạng lẽ
chờ ai khuya rụng lá ngô đồng

trăn trở

tóc đã trắng nhưng hồn còn xanh ngát
tuổi xuân ơi ngày tháng trốn về đâu
nghĩa sông núi gởi bên trời lưu lạc
ai mơ chi nào khanh tướng công hầu

vàng đôi mắt đợi chôn tình mòn môi
nhìn én về đàn dệt những mùa xuân
như dòng chảy ập xuống đầy dấu hỏi
tường bọt bèo không đắm nổi gian truân

trên bước lữ nửa đời cùng gió bão
người về đâu quay quắt lối hẹn hò
con sóng lớn nhân chìm bao mộng ảo
gót khua buồn qua những nẻo quanh co

như con sáo biếng lười không tiếng hót
mộng nghìn đêm trả hết thuở xuân thì
người có phải là muôn lời mật ngọt
dành riêng mình một ngõ dấu chân đi

vẫn còn đó những mắt chờ vô vọng
nắng và mưa mang nặng dấu luân hồi
ngày đã lụn che khung trời lạnh cóng
chút hương nào đậm nhạt chôn xa xôi

giọt đắng

hôm nay thơ bỏ nhà đi vắng
ta uống cà phê với chút buồn
chữ nghĩa nằm yên trong đáy cốc
mảnh tình phơi nắng cũng khô luôn

ta cảm ngơ ngác cho vào cốc
chiếc cốc màu đen chẳng thấy gì
đầu lưỡi tê tê đau tiếc nhớ
chữ sầu năm trước cũng vu quy

người không về lại thơ làm nũng
chẳng chịu cho ta một vố về
nắng héo buồng tim vàng mỗi lúc
muỗng đường làm đắng giọt cà phê

bao năm lưu lạc cùng cô độc
giọt đắng chưa làm chết được ta
câu hát mẹ ru cho máu chảy

luân lưu sâu thẳm một quê nhà

nhằm

em như con thú trên rừng
anh rình anh rập quá chừng là lâu
rình hoài chẳng thấy em đâu
đem thơ anh mắc mỗi câu anh chờ
thơ buồn anh cũng bơ vơ
mỗi câu chìm xuống bến bờ lặng câm

tưởng em tan với dòng trăng
anh về dấu mối tơ nhằm vào tim

gió

bồng dung làm khách lạ quê
nhìn sông khoác gió đi về lao xao
dòng Hương sóng vỗ rạt rào
bấp bênh từ một thuở nào xa xôi
nắng gieo nỗi nhớ bên trời
gió miên man lộng trải lời năm xưa
bồng dung muốn được vui đùa
trôi theo nhịp sóng về đưa cuối dòng
vội vàng theo điệu buồn sông
thoảng lời ru mẹ từ trong dịu dàng
thả hồn theo gió đi hoang
lắng nghe ngọn nước trên ngàn về xuôi.

trón

em như con ốc chui vào vỏ
lặn xuống vực sâu để trón ta
nước biếc không làm quên lối ngõ
vực sâu vẫn đủ một quê nhà

em từ bỏ phố về hoang đảo
hương phấn ngày xưa vẫn quấn quanh
ta vẫn nghe mềm trong nếp áo
bàn tay em mượt nụ xuân xanh

em đi dấu mắt không nhìn lại
đôi gót chân son bước vụng về

vấp xuống đời nhau bao dấu ái
nụ hôn còn thấm những đam mê

em đâu giấu nỗi lòng quay quắt
khi bóng thời gian che khuất nhau
nhìn nắng trông mưa mà héo hắt
giật mình ôm gối giữa canh thâu

đầu trốn nhưng tình không lảng nổi
nước sâu con ốc ngợp rêu buồn
đảo hoang đau đón sầu thêm rối
mình vẫn còn nhau mặc gió sương.

nụ tình sâu

ngang hiên nhà tình cò buổi sáng
em đi qua gợi tặng nụ cười
mắt vương vấn chút sầu lãng đãng
ta về thấp lại tuổi đôi mươi

nghe rạo rục hồn nhiên trẻ dại
câu thơ xưa viết gửi người tình
buồn man mác như ngàn dấu ái
của một thời khoác áo xuân xanh

em đi qua như người khách lạ
sao mỉm cười cho hồn ta đau
ta tưởng như tim giờ hóa đá
đâu biết em gieo một nụ sâu

tiếc

em qua phố, bỏ đàn sau con mắt
ta đi theo đom đặt nụ cười
tóc đen quá đuổi ta về xa lắc
sợ mai rồi em chạy hụt hơi
nhìn dáng tưởng xưa, ta bỗng ta ẵm
nghe bồi hồi với tuổi thơ ngây
em trước mặt mà như xa vạn dặm
tiếc thời gian ta đã lỡ đong đầy

thì thầm

gió mây nào gọi mời em đến
lỡ thẹn hoa xuân khép nắng ngày
mờ mịt vàng trắng buồn cúi mặt
chim về nghiêng cánh rũ thơ ngây
bàn chân diu dặt vào phiêu lãng
tay mở dòng thơ ngọt mắt đầy
mộng ảo chập chùng lan suối tóc
hoàng hôn bờ ngõ dấu sương bay

em đi con bướm buồn ngơ ngác
dáng đứng sâu xưa nhánh liễu gầy
xa vắng màu trời đang ngã xuống
cỏ non mềm mại khép đôi tay
ngõ thơ từng nhánh trôi thành lệ
còn chút niềm riêng cay mắt cay
đôi bóng thời gian chìm lặng lẽ
dấu xưa người khép tự phương này.

đời thường

mang nỗi tiếc đi vào gió cát
giấu bâng khuâng vào thuở vô cùng
bao mơ ước rồi như mây khói
để chỉ là một thoáng nhớ nhung
cả một đời đi tìm thất bại
thuyền xuôi theo lối ngược đầu sông
nghe con nước đau trong dòng chảy
tình đã xa không trách bạc lòng

cả một đời ngu ngơ với mộng
phủi bàn tay xa lắc giàu sang
mê câu chữ giảng hôn mở rộng
vui nỗi riêng thôi chẳng ngõ ngang

nhìn đời thường nhịp đều vô vị
đau đớn chỉ một kiếp phù du
chẳng tiếc nuôi một ngày lỡ mất
mãi thương yêu bên với thiên thu

xuân đất khách

nỗi vui theo gió len vào cửa
khẽ nhắc mùa đông cũng sắp tàn
hơi lạnh dường như vừa ấm lại

không chờ không đợi vẫn xuân sang
mười năm những tưởng không là mấy
sao vẫn rung rung chút ngõ ngang
mê mãi quê người trong cuộc sống
bến đời trôi giạt kiếp lang thang

phương này tuyết phủ trên đầu núi
quê cũ đầy sân nắng rực vàng
bầy én bay về xưa gió lạnh
ngàn hoa rụng rã dưới sương tan
mùa xuân ngào ngạt mùi hương cũ
ôi những mùa thơm của xóm làng
bầy trẻ tung tăng khoe áo mới
giàu nghèo chung một nỗi hân hoan
khó khăn cũng ráng ba ngày Tết
nhiều cửa bày thêm những rở ràng
truyền thống quê nhà không mất được
đâu nhiều khôn khổ lắm gian nan
người đi viễn xứ lòng quay quắt
giọt lệ thương hoài vẫn chứa chan
nhặt nhẽo xuân về nơi đất khách
có đâu đào thắm với mai vàng.

trả lại người

chợt buổi sáng mùa đông khép lại
nỗi vui nào thốt nở thành hoa
ai đem mây sớm về dâng tặng
sương gió ngày xưa bỗng vỡ òa.

con sáo sang sông đêm bạc tóc
ngân ngơ ngày tháng dấu chia xa
tưởng buông kỷ niệm trôi dòng nước
che bớt niềm đau, nỗi thiết tha
đã lỡ trường giang không bến đậu
còn mơ đâu nữa bóng quê nhà
thử xưa không nói lời chia biệt
để nợ nghìn sau dấu thoáng qua
xin gửi lại người câu hẹn cũ
trang thư ngày ấy mực chưa nhoà

bên sông con én về bay lượn
vẽ lại mùa xuân một thuở xưa
trả lại cho người trăng nước đó
nỗi riêng còn lại chút sương mưa.

mùa đông xa

hãy thức dậy, mang mùa Đông xuống phố
chia cho người bớt chút lạnh đi em
sầu viễn xứ như từng bông tuyết trắng
nhuộm tóc nhau trong lặng lẽ im lìm
gió phương bắc từng cơn tê nổi nhớ
đèn quê xưa hiu quạnh rọi qua tim
dòng nước mắt như hoà trong máu thịt
dấu thương đau trần trở buốt từng đêm
nắng trốn biệt ngàn ngày không trở lại
chân trời xa một màu xám êm đêm
sợi tóc bạc muện phiên trên gối nhỏ
bàn chân đau hạt cát chẳng thân quen
mấy chiếc lá vàng nghiêng bên cửa sổ
màu phố xưa sâu rặng chuỗi hoa đèn
đêm mộng寐 chập chùng câu hện cũ
kẻ đi về lối xóm nhắc dùm tên
còng lưng gánh mùa đông chôn kỷ niệm
nhưng quê hương xa lác đẽ gì quên.

hẹn về thăm

rồi những mùa qua cứ hẹn về
thăm dòng sông cũ, mấy sơn Khê
thăm người em gái bên hàng xóm
một thuở nào vương sợi tóc thề
thăm lại con đường xanh tuổi nhỏ
tháng ngày ảm áp chút hương quê
thôn xưa với những chiều đang nắng
những tối chờ trăng sau lũy tre
những sáng mùa Xuân hoa nở rộ
đàn chim nào hót ở bên hè
tung tăng áo mới về thăm Ngoại
nhà cổ hai gian, cây phủ che
mùa Hạ hương sen lan ngào ngạt
trưa nông vườn rộn tiếng ve ve
sân Thu vàng rực màu hoa cúc
tháng tám đèn trăng sáng bốn bề
lớp học thơm từng trang sách mới
chưa Đông mưa gió đã lê thê
thôn nghèo lo bão về đâu đó

cây cỏ buồn hiu cảnh nào nề..

Nhớ đủ bốn mùa, bao kỷ niệm
Bâng khuâng hẹn mãi, vẫn chưa về.

khám phá

em là nắng là mưa hay là gió
là ánh trăng hay đốm lửa đêm sao
là cỏ thơm hay lộc non mới nở
mà bỗng dung anh ngào ngạt hoa đào

nắng bờ ngõ rớt buồn trên mái tóc
sợi mai xưa lấp lánh chút tà huy
mưa lặng lẽ lối về ôm mộng cũ
ngọt môi anh cắn vỡ trái xuân thì

bờ cỏ thơm còn xanh xao viển xứ
lời trăm năm chưa nói được vài câu
nghe lộc non tràn đêm vui tình tự
tiếng yêu em rạo rục nước chân cầu

về góp lại từng hạt mưa hạt nắng
hạt lửa sao cùng cộng cỏ trắng đầy
em nhật nguyệt dấu mình mơn mớn nở
để hồn anh say khướt cả đêm nay.

hình bóng quê nhà

đầu vẫn gói lên tháng ngày mỗi mệt
chân bước đi, đường mây nẻo vô cùng□

mãi trong tim hình ảnh những dòng sông
những cụm núi nghiêng qua chiều nhạt nắng
tiếng chuông nhẹ khua trong miền tĩnh lặng
đàn chim về nhịp cánh vẽ trên cao
giải mây trôi lơ lửng đến phương nào
chút ráng đỏ trải dài trên mặt nước
cánh đồng lúa sẫm màu xanh phía trước
mấy con đò lặng lẽ mái chèo xuôi
bên kia sông theo dấu vẽ chân trời
làng xóm cũ mờ mờ sương đã xuống
những dáng người in trên màu xanh ruộng
bóng hoàng hôn từ mặt đất tràn lên

gió đầu về thoang thoảng chút hương đêm
hương của lúa, mùi cỏ cây thôn dã.

đã mười năm sao nơi này vẫn lạ
không nhìn đâu có dấu vết quê hương
vẫn nao nao trần trọc những đêm trường
thao thức nhớ những mận nồng cay đắng

trong tiềm thức mịt mù và thẳm lặng
bóng quê nghèo vẫn mãi mãi in sâu.

tìm tôi

tôi trở về, tìm tôi ở đó
nhà không còn, quán trọ nơi đây
nhìn lên trên phố, người ngơ ngác
con nước triều dâng bóng tối đầy
một chiếc xích lô vừa ghé lại
người phu già mái tóc như mây
ngõ đêm loè loẹt màu sơn phấn
ai nghĩ tôi về để bắt tay
xa lạ như dòng sông nước chảy
xanh xao lứa tuổi sống không ngày
bàn chân không đủ khua người thức
quán đồ xuống đường giục giã say
người đã mang đi câu hát cũ
tiếc chi thu trước một hao gầy
tìm trong câu hỏi không còn nhớ
bàng bạc màu xưa chiếc lá bay

tôi đứng ngõ ngang đêm tịch mịch
bóng tôi lạ lắm một phương này.

cốc rượu khuya

quán khuya chợt mắt nhận nhau
bỗng dung kỷ niệm ngẩng đầu nổi vui
hai mươi năm, khoảng ngậm ngùi
bao nhiêu dốc khó đau đời lãng quên
chia từng bóng nhớ không tên
bước chân làm lữ dãi trên đỉnh sầu
tuổi xuân theo nước chân cầu
trôi qua mờ mịt giữa màu nhân gian
tắc lòng đau với quan san

hận dòng nước đục ngờ ngang biển khơi
mộng xưa lấp biển vá trời
bọc thân da ngựa khóc lời mẹ cha
mười năm trong cõi ta bà
nỗi hờn nỗi giận xót xa nỗi mình
bàn tay cầm giữ lênh đênh
nâng ly nốc cả gập ghềnh vào tâm
đắng cay chén rượu thẳng trầm
âm ba từng đợt sóng ngầm gọi nhau.

mưa Sài gòn

vòng xe chưa hết bùng binh
bóng mây rớt xuống giạt mình, cơn mưa
nước bay như thật như đùa
thoáng vừa ướt áo buổi trưa nực hằm
ngẩng lên nhoè giọt mưa râm
hàng cây đứng lặng bóng thắm đã xa
vàng lên chút nắng vỡ oà
cơn mưa làm lủi về qua chân trời.

núi và sông

em là sông, còn ta là núi
núi với sông nhiều lúc tưởng gần
sông xuống thấp xuôi về gió bụi
lối mòn xưa chảy xuống ngàn năm
có những khoảng núi sông kề cận
dòng thương yêu rọi bóng cây xanh
sông ôm đá dựng như vương vấn
núi uống vào sâu cả thác ghềnh
không giữ lấy tháng ngày rục rở
để trôi theo ngọn nước vô tình
sông đi, bỏ lại niềm nhung nhớ
núi khóc cùng mưa như lặng thinh

ta trách em, hay núi giận sông?
không đâu. Ta hiểu, đời hư không
buồn chi cây cỏ không đơm lộc
mộng ảo phù du nước chuyển dòng.

trăng khuyết

buổi tối qua cầu, nhìn trăng ngả nón
dấu buồn xưa còn đọng lại trên sông
màu nhũ bạc trong tâm sâu đã loảng
có niềm đau khua nhẹ đủ se lòng.

trăng một thuở tan dòng từ tâm ảnh
người đi qua tìm ngưỡng mộ muện màng
lời diều cợt che mờ câu hành khát
lạnh lùng nào treo giữa chuyển đồ ngang

vũng mực tàu sâu vô cùng thăm thẳm
mảnh trăng non xao xuyên bóng liêu trai
chút ánh sáng dịu dàng trong mê đắm
trái bâng khuâng lên mỗi mệ sông dài

trong hoài niệm dường hư vô tuyệt vọng
chiếc lưới liềm như dấu nổi tuyệt vời
chút ánh sáng dấu mong manh sợi chỉ
hành trình về dịu ngọt những hoa tươi

như chiếc lá treo trên đầu ngọn gió
mảnh trăng non gom ánh sáng cho mình
từ vũng tối âm thầm là nghị lực
để mai đây rực rỡ dấu bình minh.

nụ hôn

tưởng thao thức gọi đời du mục
nghe ngóng xưa chùng mắt nẻo về
thôi chẳng giấu thiên đường, địa ngục
để trôi dài ngày tháng hôn mê

không vụng trộm sao lòng áy náy
bóng trăng nào đồng lõa đêm qua
nụ hôn nóng tuổi chưa mười bảy
đẩy xuống đời như một bóng ma

bước khập khiễng vỗ về háo hức
có buồn đâu đêm chảy theo trăng
không hò hẹn con đường vô thức
trói tuổi mình bằng sợi ăn năn

cứ quay tới nhìn lui chiếc bóng
đêm trải tình chưa đủ thiết tha
nỗi mất mát gọi khan cổ họng

bỏ đau thương vào thuở không nhà

đành lỗ dờ thẹn cùng bút mực
xa nhau chi gói lạnh chần buồn
trong sâu thẳm đêm sâu rung rúc
nụ hôn còn ướt đẫm yêu thương.

chén trà xuân

ngày xuân, người uống rượu
ta ngồi uống nước chè
ấm chè xanh Tiên Phước
ngọt ngào mùi hương quê
đầu xuân nơi Bắc Mỹ
hơi lạnh còn tê tê
chén trà toả hơi nóng
ấm trong lòng bàn tay
bồng dưng dào dạt nhớ
khóe mắt dường cay cay
chùng như có giọt lệ
rơi xuống chén trà đầy
vị trà pha nước mát
toả mùi hương quanh đây
bạn bè giờ xa khuất
quê hương như bóng mây
cồn cào trong gan ruột
chén trà làm ta say.

chén trà xuân

(hoạ bài "chén trà xuân" của MPĐ)

Tuổi già không uống rượu
Mời nhau bát nước chè
Nước chè hương vị đậm
Bát ngát mối tình quê
Bạc đầu sao ở Mỹ?
Xuân nghe lòng tái tê
Bát chè còn bốc khói
Thấy lạnh đôi bàn tay
Mà sao đôi khóe mắt
Có chút gì cay cay?
Tuổi già không còn lệ
Lệ đọng bát chè đầy
Nước chè ngày thuở nhỏ

Hương vị còn đâu đây
Ta là ta đấy nhi?
Phương Đông mù mịt mây
Nước chè không phải rượu
Ta vẫn ngờ ta say!

Hà Thượng Nhân

Tôi Về

tôi về mượn tuyết đắp cô đơn
dưới cánh phù du một nhánh buồn
chợt nở vài bông xanh nổi nhớ
nghẹn ngào chìm xuống sợi tơ vương

tôi về mượn gió ngẩn xuân lại
nghe bóng thời gian rụng xuống hồ
giọt nước tím chiều nơi ngõ lạnh
ướt từng giọt lệ những cảnh khô

tôi về không hẹn như hy vọng
em vẫn còn mơ bếp ấm tro
đâu hiểu nửa đời riêng một bóng
trăm năm dòng nước giục con đò.

đợi chờ

lá vàng rụng xuống mùa thu
gió khuya bờ ngõ theo mù sương tan
con chim về ngủ trên ngàn
hắt hiu chút lạnh vừa lan mặt trời
cảnh non mê thiếp không lời
lắng nghe dòng nhựa rã rời giọt mưa
bóng mây nhợt nhạt chuyển mùa
từ trong cội lá, hoa xưa chợt về

em từ nguyệt lặn nghiêng che
sầu tư bỏ lại bên lề cuộc chơi
tiếc xuân giục già một đời
ba mươi năm vẫn như người mộng du.

đạo và đời

anh là người ngoại đạo,

song vẫn tin có Đức Chúa Trời
anh không từng là tín đồ tôn giáo
nhưng vẫn tin có Phật, em ơi
đâu Chúa Trời hay Đức Phật
cũng dạy ta phải biết sống làm người
lòng Phật từ bi, Chúa răn bác ái
đem tình thương rải khắp muôn nơi
chúng ta đều bình đẳng
ngay từ khi cất tiếng khóc chào đời
đâu em theo Chúa hay theo Phật
như những con thuyền giữa biển khơi
đạo hướng thuyền về Chân Thiện Mỹ
dạy ta vượt khổ với bao lời
anh vẫn yêu em với lòng chân thật
biển bình yên tự ngàn khơi
không vì tôn giáo mà chia cách
đạo với đời chung một hướng vui.

về ngắm lại quê xưa

ta về ngắm lại dòng sông cũ
ơi đất Tam Kỳ yêu dấu ơi
còn đó bên sông cây liễu gãy
người xưa đâu nhỉ? vắng lâu rồi!
Kỳ Hưng tháp đổ phai màu gạch
Cầu Sắt nghiêng soi bóng nước trôi
Phường Một rực vàng màu hoa cải
nhà Thờ lặng lẽ đứng mồ côi
đâu trường Nguyễn Dục thời xa vắng
mất dấu như em, bốn hướng đời

Lợi Ký đẩy Thuyền qua bên lạ
Cơm gà còn nhớ khách ngược xuôi
chân qua Tịnh độ nhìn hoa sứ
vọng tiếng chuông khua bước rã rời
Nam Ngãi ngày nào trang sách mở
cúi nhìn Cầu Cống sầu khôn nguôi
cọc đèn xanh đỏ như trơ trên
ngắm dây xe thò đứng xả hơi
tất bật chợ đùn quang gánh nhỏ
người qua không nhận dấu chân người
ngả lên Tiên Phước nghe mùa gió
gửi chút hương nồng mệ cá tươi
Chợ Mới trôi về cùng quá khứ
bâng khuâng như kẻ bước qua thời

rêu phong Khổng Miếu hàng cây rũ
ga vắng chiều xa mây vẫn trôi.

ngày tháng

ngẩng lên, mùa gió bay xa
mắt em màu hạ ngày qua thật gần
lụa là một thoáng hương xuân
bấy nhiêu cũng một điếm dừng, lạ chưa?
ngõ ngang như bóng mây thưa
tóc mai nhuộm dầu sương mưa thuở nào
cũng đành buông với hư hao
gọi người, thôi giữa chiêm bao giạt mình
theo dòng trôi với lênh đênh
vai còn thơm chút hương quỳnh tặng nhau
môi xưa giấu nụ hoa sầu
mắt xưa vịn bóng chân cầu nước trôi
thiết tha không chỉ một lời
giọt sương thao thức mặt trời đã tan
tưởng như suối gọi trên ngàn
để chân lạc ngõ hoa vàng mấy thu

còn chút gì

gởi về em nửa vầng trăng tháng tám
bóng trăng xưa bên gối đợi tân hôn
sợi khói nhỏ quay môi mơn điệu thuốc
ngọn đèn chong còn cháy đỏ trong hồn

gởi về em nụ hoa hồng mới nở
góc vườn xưa tháng chín lạnh mưa dầm
người lưu lạc ngày dài chưa trở lại
cộng lá vàng nức nở tiếng buồn câm.

gởi về em chiều tháng mười chợt nắng
hoa mười giờ cười cợt gió mùa đông
ta khát nước uống hoài đau cháy cổ
chút tình xưa cũng bắt chước lưu vong

gởi về em những đêm dài không ngủ
ánh sao trời run rẩy đợi mây qua
giọt rượu đắng long lanh như nước mắt
tỉnh cơn say hồn giạt kiếp không nhà

còn chút gì, xin gửi về tất cả
dầu bạc lòng tóc cũng trắng trong tim
lời hẹn ước trôi theo vòng nhật nguyệt
đùng trăm năm lặng lẽ chút vô tình.

mưa lũ quê nhà

nước sông Thu đầy chiều qua Phố Hội
nắng đục ngàu trên bến tắm phù sa
lụt tháng mười vạt vò không tránh nổi
gió đau thương về viếng xóm không nhà

lưng cảnh tre dầu bùn in nỗi sợ
biết mà không chối bỏ được cơ hàn
màu đất xám trôi theo từng nhịp thở
mỗi mùa đông thách thức bước gian nan

ai đứng đó, nước Câu Lâu cuộn cuộn
để bao lần nhìn làng xóm tang thương
nỗi đau đớn tràn về dầu sớm muộn
mưa lê thê ghe thuyền chạy trên đường

đời lá rách lá lành thường lặt lại
đất Quảng Nam chờ lũ lụt hàng năm
bao tấm lòng quay về từ cửa Đại
trong trái tim mưa nắng cũng thăng trầm.

mắt tình

mắt chong từ thuở ba mươi
tình đau từ thuở đưa người qua sông
nghe khuya từng giọt mưa hồng
rưng rưng màn lệ, giữa dòng gỏi chẵn
sợi buồn nhuộm nửa vàng trắng
đổ đêm thao thức sầu ngăn ngõ về
lối nào lạc bóng sao khuê
bao năm làm lũ nổi quê một mình
ruổi lòng theo dấu lênh đênh
nhớ trăm con nước gập ghềnh bờ xa
hẹn nhau chút nắng quê nhà
người đi nhạt bóng trắng tà năm xưa
ta về đứng giữa ngàn mưa
mắt chong giờ đắm hương mùa biệt ly

nợ tình đừng trách nhau chi
mười năm lạc xứ còn gì nữa đâu!

một nửa

chiều thu nhạt, mắt em vào thắp nắng
rọi cô đơn gieo hạt âm phù sa
trong nỗi đợi hoài hoài nín lặng
nửa chồi xuân thiếp ngủ dưới hiên nhà

nắng thu nhạt, mùa xưa chùng lạnh
vẫn bình bông trôi giạt bóng thời gian
môi em nở đủ hương hoa ngàn cánh
theo vòng tay vẫy sóng lên ngàn

chỉ một nửa thôi làm thu hờ hững
rủ rê nhau vùng cát bụi sông hồ
cho mê thiếp bồi hồi đá dựng
mắt môi nào cứ ngỡ đã hong khô

chỉ một nửa đủ chồi xuân thức giấc
hạt tương tư ngơ ngác lên mầm
lá thôi rụng dẫu vàng lạnh ngắt
đầy hương đời qua ngõ ước trăm năm.

nước qua cầu

người đi qua song cửa
câu thơ xưa thật buồn
bây giờ nhìn gối lẻ
chùng đêm trôi dài hơn
gió thì thâm với lá
làm rụng chút cô đơn
trăng soi trên bến lạnh
run rẩy cả đêm trường
xin người đừng qua ngõ
nhánh cây gầy trở xương
vọng sầu từng tiếng đế
khép mở nhịp cầu sương
bàn tay im tiếng gọi
chiếc lá chạy trên đường
ngày võ vàng nỗi nhớ
tháng mềm sợi tơ vương

mùa đông còn rớt lại
dấu vết nào bi thương
đeo đẳng qua con nước
chảy với cuộc tình trường.

chút hương cũ

đêm hư ảo ngón tay buồn lạnh lẽo
quờ sang bên tìm thử dấu hương nồng
con gió ngoài len lén buốt qua song
thổi vào giữa giấc sâu niềm tê tái
người bỏ đi không một lần ngoảnh lại
nụ hôn xưa vòng tay nhỏ vụng về
rớt xuống đời như một nỗi đam mê
con sóng cuộn ngọt ngào vùng ảo giác
trường đã dứt nỗi đau thời luân lạc
mười ngón tay cầm giữ chút hương yêu
đường không xa chưa kịp tỏ bao điều
chợt mặt đấng nhìn trái sầu rụng xuống
chiều chưa tắt đợi hoàng hôn về muộn
gói hư hao vào vạt nhớ riêng mình
tóc bạc màu trên gổ trở long lanh
nghe khập khiễng bước thời gian vội vã
người không hỏi thử một lời vàng đá
để cơn mưa phủ kín lối quay về
giấu xuân đầy trong sương lấp mây che
tim chảy máu trong từng câu hò hững
bờ hương cũ ngày xưa trắng đã rụng
chút thơ ngây còn cỗi một con đường
dấu một lần trong mê muội yêu đương.

gặp lại người

sáng tình cờ gặp người năm cũ
đôi mắt nhìn bờ ngõ mấy giây

lâu lắm bật tin không gặp lại
bao nhiêu kỷ niệm có hao gầy!
người đi từ độ còn nghiên bút
khi cốc men tình chưa đủ say
phượng đỏ chưa khô trong cặp sách
người đi không nói lời chia tay

người đi lặng lẽ đêm biên biệt

bỏ lại mùa xuân mất tháng ngày
đầu khép mùa đông cho đỡ lạnh
vẫn đầy trăng sáng giữa thơ ngây
vẫn đêm ngủ với ngàn câu hỏi
nghe gió thổi dài trong khóm cây
người có hiểu cho người ở lại
chôn sâu nỗi nhớ một phương này,

sáng nay gặp lại người năm cũ
vẫn nét hồn nhiên chẳng đổi thay
mờ dấu thời gian nơi cuối mắt
câu chào thoáng ngợp chút mây bay
ánh vui vừa ấm môi hồng nở
rụng xuống đường hoa một nắng đầy

hạt bụi trong tim

dòng máu mẹ nuôi bào thai con lớn
con sinh ra, máu mẹ đã trong tim
cái cuống rốn ngày xưa chôn cạnh lộ
nguồn cội đây sao con mãi đi tìm.

đã nhiều năm sông hồ thân lang bạt
gió trắng nào trên mộ mẹ phương xa
con vẫn ngóng về chân trời mờ mịt
nhịp tim khua như tiếng nói mẹ già

trong gian nan con vẫn mơ về mẹ
giọng à ơi ru qua thác qua ghềnh
nhớ đến mẹ con thấy lòng hạnh phúc
đầu cuộc đời qua biết mấy lên đênh

bụng bát cơm của một ngày no đủ
nhớ mẹ hiền giọt nước mắt rung rung
cả một đời mẹ dầm mưa dãi nắng
giọt mồ hôi, giọt ngọt đến vô cùng

bàn tay mẹ che đời con sương gió
cuống rốn đã rời, mẹ vẫn đâu đây
trong đất lạnh mẹ theo về cát bụi
hạt bụi thương yêu trong trái tim này.

trên đỉnh mùa xuân

người đi qua, mùa xuân đã nở
đóa thơ ngây khoác áo bình yên
xanh như ngọc trái sầu rụng xuống
để bàn tay vội vã trăm miền

nghe điệu nhớ vàng theo ánh nắng
con chim chuyền cất giọng trên cao
hương mai đắm chút tình gió bụi
câu hát ru pha dấu nghẹn ngào

trên dốc đời, mùa xuân đếm nhịp
còn cuu mang xa lạ một dòng
mây lơ lửng quay ngang ngõ cũ
nhắc nhớ gì một bước long đong

xin gói trọn niềm đau một thuở
mang đi theo vào đỉnh mùa xuân
gởi cho gió mịt mù nhân ảnh
người có nghe hoa cỏ thật gần.

ta và sóng

ta thức giữa trang đời lữ đờ
nghe mưa đêm ray rút Sài gòn
đau đớn mãi tìm hoài hơi thở
một tiếc gì ngần ngại đóa môi son

ngày tĩnh lặng bóng thời gian rụng xuống
người bỏ đi mây nước cũng vô tâm
nào khắc khoải lạnh lùng đầu muện
có còn chẳng mùi hương cũ âm thầm

buông nổi nhớ lạc loài trong gió
để bênh bồng mất dấu lối mòn xưa
chút hương cũ dành cho người ở đó
kẻ bên trời hiu hắt ánh trăng thưa

vẫn tiếng gọi vọng về từ biển
sóng biển mênh mông con sóng về đâu
vẫn tiếng gọi rơi chìm vô vọng
biển cùng ta thỉnh lặng bạc đầu.

lời ru buổi sớm

buổi mai với những sương mù
như em bên ấy buồn thu vào chiều
cả phê nguội giữa tịch liêu
gối chăn còn đợi ít nhiều xót xa
một mình sao bỗng can qua
trách câu thơ cũ để nhòa mắt ai
em nghe gió gọi hiên ngoài
ta nghe rất nhẹ tiếc hoài mù sương
giấu đời một sợi tơ vương
để mai thao thức giữa đường hoàng hôn
thấp lên câu hẹn vô ngôn
thì thôi cũng đủ cho hồn ngủ yên
cách ngăn rặng giữa trăm miền
phù du nỗi nhớ về nghiêng bóng mình
ngày đêm đầy thác qua ghềnh
không trôi xoá nỗi chút tình xa xăm
buổi mai sương phủ bóng thâm
chúc em giấc ngủ trăm năm giữa đời
mẹ ru em giữa quai nôi
ta ru em giữa bồi hồi nhớ nhung.

nửa vòng quay

bây giờ bên ấy đã vào Xuân
trời nửa vòng quay tưởng thật gần
chim én có về trên phố nhỏ
hỏi người buổi sáng có băng khuâng?

mùa Xuân có nhuộm tóc người xanh
hoa có hồng thêm cuối mắt tình
gót nhỏ người về trong huyền mộng
thuyền nào chở trọn dẫu lênh đênh

phương này trời đất cũng vào thu
một thoáng hơi se, một chút mù
đêm cũng vàng theo từng cộng lá
rặng buồn qua mỗi giấc phù du.

ta ngồi với gió đợi trăng về
bạc tóc thời gian giữa bên mê
tự dối với mình câu hẹn ước
mùa thu còn đó bóng trăng quê

xa lắc, tưởng đầu sông cuối sông
mai người qua Hạ, ta về Đông

làm sao tìm lại dòng thơ lạc
nổi nhớ xanh xao giữa gối nồng

tiễn em mùa thu

ngõ dẫu chân em vẫn mịt mù
chưa qua mùa Hạ, ngõ vào thu
thêm trắng hoa cúc vàng như lụa
ta trải lòng theo bước viễn du

tiễn em thu gió hơn mùa trước
không đủ heo may cũng chạnh lòng
nhịp guốc qua đời không ngoái lại
thì thâm sợi tóc gọi hư không

về đâu, về đâu mưa qua khuya
em bỏ mùa thu gót vụng về
chiếc lá vàng bay theo dĩ vãng
một mình ta với bóng mây che

tiễn em đêm lạnh sâu trong mắt
không mượn sông hồ hẹn thủy chung
em giấu mùa thu vùng kỷ niệm
thì mơ chi nữa ngày tao phùng

tuổi đời

hỏi ta mang tuổi đi đâu?
em đề tuổi xuống thêm đầu cắt đuôi
khúc đuôi bạc tóc ngậm ngùi
khúc đầu phượng đỏ hoa môi dính đầy
ta mang tuổi giấu trên cây
em đem cả tâm thơ ngậy chặn đường
ném theo một mớ mùi hương
tuổi say rớt giữa tình trường ngắt ngư

tháng ngày

ngẩng lên, mùa gió bay xa
mắt em màu hạ ngày qua thật gần
lụa là một thoáng hương xuân
bấy nhiêu cũng một điểm dừng, Lạ chưa?
ngõ ngang như bóng mây thưa

tóc mai nhuộm dầu sương mưa thuở nào
cũng đành buông với hư hao
gọi người, thôi giữa chiêm bao giạt mình
theo dòng trôi với lênh đênh
vai còn thơm chút hương quỳnh tặng nhau
môi xưa giấu nụ hoa sầu
mắt xưa vịn bóng chân cầu nước trôi
thiết tha không chỉ một lời
giọt sương thao thức mặt trời đã tan
tưởng như suối gọi trên ngàn
để chân lạc ngõ hoa vàng mây thu

buồn vui thêm

vui một chút hay buồn thêm một chút
mới biết đời là những chênh vênh
em đi ngõ vắng trời heo hút
còn lại ai đâu để dỗ dành

dẫu say không đủ làm khuấy được
có thể còn vui lúc ngủ quên
có thể đau thêm từ vết xước
cứ khoét sâu dần trong trái tim

từ trong xa vắng nghe tê tái
nào những ngọt ngào bỗng lạnh tanh
còn đó nỗi buồn em bỏ lại
rồi như chiếc bóng cứ loanh quanh

tưởng vui một chút, mà quay quắt
cứ ngó lên tường để thấy em
dại ngó làm chi cho ruột thắt
nụ cười thôi đành là bóng đêm

muốn buồn một chút mà không được
bước tới chân va những gập ghềnh
vui thêm một chút mà không được
ngồi dưới vũng đời ráng bước lên

có gì đâu

có lẽ mùa Đông cùng nỗi nhớ
thường theo nhau như bóng với hình
gió lạnh len vào đêm trăng trở

chợt nghĩ đêm nay em có giật mình?

bên cửa sổ em nhìn bông tuyết
khúc ca người, nghe mãi thành quen
từng nốt nhạc gõ vào tha thiết
chân trời xa thao thức hoa đèn

trang thơ cũ rơi cùng năm tháng
sóng có gằm giữa biển mưa đêm
tình đầu mất dòng sông đã rạn
thì xưa sau chọn lựa êm đềm

nỗi nhớ mùa đông đang thức giấc
tiễn mùa trăng chiếc gậy người mù
êm tiếng nhạc vào từng cung bậc
cho ai cười giọt rượu thiên thu

trầm khúc ấy gọi người khó nhọc
đời phù du hư thực bình thường
men rượu đắng nghẹn ngào giữa dốc
có gì đâu! một thuở yêu đương

chờ thu

Ở kia con én bay ngang
mùa xuân đi mất, hè sang lâu rồi
tôi ngồi đếm nỗi buồn tôi
mùa thu về ngõ chân trời hoàng hôn
nuôi chi cho lắm nỗi buồn
nhìn trăng khuyết tạt giữa hồn đong đưa
muốn, không thu sắp về, mưa
giậu bên hoa cúc sâu chưa đủ vàng
con chim bỏ ngủ bên ngàn
bỏ đêm hiu hắt trôi ngang một mình
nỗi buồn trôi với lênh đênh

chiều xa

chiều lên nhờ gió lên theo
bước chân gõ phỏ đèn treo lối vào
xa còn chút nắng xanh xao
ta đi tìm mảnh hư hao gọi người
chợt như có thoáng buồn vui
áo ai trắng quá cuối trời đã thu

hắt hiu lòng bỗng sương mù
cựa mình lau lách hoang vu trở về
xưa còn bóng nguyệt nghiêng che
ai đem vát giữa bộn bề nỗi đau
không dung nước bỏ giang đầu
để con cá bỏ dòng sâu về ngàn
một mình đi với lang thang
buổi chiều áo trắng vẽ hoàng hôn xưa
lá thu chưa rụng cuối mùa
vàng theo nhân ảnh nhật thừa với chiều

một chỗ nằm

em ngồi trong khung cửa
chiều đang rụng ngoài sân
sao em cứ lần lựa
để mùa xuân mòn dần
chim qua trên khoé mắt
đã mờ mờ dấu chân
màu hồng dường đã nhạt
trên làn môi thanh tân
phía sau niềm mơ ước
không cho nhau một lần
lời ngọt ngào cất giấu
tắt mở niềm phân vân
em có nghe nước mắt
thấm qua hồn trăm năm
một lời không có được
trong mơ đêm thì thầm
vỡ về câu hẹn ước
dấu buồn trôi lặng câm
sao mãi trong khung cửa
nhìn hoa tàn ăn năn
hoàng hôn đang gằn lại
phủ xuống đời tối tăm
nơi đây còn ngọn lửa
thấp sáng đường xa xăm
trong ngọt ngào tình ái
đợi em một chỗ nằm

lại chờ thu

ta đứng giữa mùa thu chờ đợi
nắng trên cao lấp lánh theo dòng

gió reo trên lá nghe vời vợi
như khúc tình xưa rớt thật trong

thu đi năm ngoái vàng hoa cúc
nửa gôi sầu lên đưa tiễn nhau
em khóc cho hồn ta gổ mục
còn chi trao gửi đến em đâu!

ta nhìn ly rượu lòng thêm đắng
không uống mà say với ngấn ngơ
em bước trong hồn ta chết lặng
đường xa trước mặt, nổi ơ thờ

thu đi năm ngoái đường xa lác
ta đếm từng trăng chút vỡ vàng
trăng cũng bập bênh soi vầng vặc
để ngò chưa khuyết bóng thu sang

ta đứng chờ thu hay đợi em
ngày qua bỏ lại chút âm thầm
thu chưa vàng lá sầu như rụng
không gió may về mà lạnh căm

hình bóng xưa

em bước nhỏ ngọt ngào trăng mười sáu
dấu xuân xanh trong nhịp gót sen hồng
nơi bờ giậu, hoa cuối mùa nghiêng xuống
con sáo ngừng giọng hót ở bên sông

gió âu yếm dịu vờn trên mái tóc
rung làn mây óng ả tuổi nhưng tơ
đôi mắt biếc mềm như hơi thở nhẹ
và băng khuôn như mộtù nổi mong chờ

ôm chiếc cặp, tương lai em dấu kín
ngẩng trông lên hoa phượng nở trên đầu
nắng mùa hè xoa chút hồng đôi máu
khoé môi chờ dịu ngọt với ngàn câu

ta bắt gặp ngày xưa nơi vóc dáng
em thơ ngây nhịp guốc trước sân trường
bao kỷ niệm của một thời áo trắng
vẫn đậm đà bao nỗi nhớ, niềm thương,

xin được giữ chút hồn nhiên thơ dại
để mang theo trên những nẻo đường đời
hoa vẫn nở đầu tháng ngày khó nhọc
lòng vẫn vui cùng sương gió em ơi.

mưa đêm Sài gòn

bởi nhớ nên về, không cưỡng được
tôi đi qua buổi tối Sài gòn
con hẻm đèn vàng nằm sững nước
nụ cười cô gái nhúng đầy son

những phố dài mưa giăng nhòe nhoẹt
đêm xanh xao lấp lánh về đâu
nhạc vũ trường từng hồi gào thét
tuổi xuân buồn đốt cháy canh thâu

via phố lạnh co ro manh chiếu
gánh hàng rong ướt át đi về
tiếng xục tắc gõ vào cam chịu
xe người qua giọng cười hả hê

phía dưới những dòng màu nhấp nháy
mùi thịt da cựa quậy tìm nhau
rượu lênh láng đổ như máu chảy
văng hồi chuông cùng lời kinh cầu.

tìm trầm

em vô rừng dó tìm trầm
ta vô tìm một chỗ nằm bên em
dó rừng vắt nhựa từng đêm
đau ngàn trăn trở mới nên hạt trầm
lá rừng rụng xuống trăm năm
đủ cho ấm lạnh này mầm cô đơn
gối thêm chi nổi giận hờn
cho xuân già cõi giữa cơn sóng buồn
chỗ nằm ấm lửa mùa xuân
tìm em tặng nốt hương trầm thuở xưa.

một lần trở lại

rồi một ngày âm thầm ta trở lại

nhìn qua sông cây lá vẫn còn xanh
dòng nước cạn bầy cá rờn bơi lội
nghe rong rêu sương gió chợt vô tình

trên bến cũ trăng nghiêng vàng mệt mỏi
thuyền ai qua chờ gió một khoang đầy
con sóng nhỏ chùng long lanh giọt lệ
của một thời đau đớn những chia tay

xin đừng hiểu cho lần ta trở lại
tìm riêng tư yêu dấu bóng trời quê
ngày tháng vẫn trôi qua vòng nhật nguyệt
bao tang thương cho mượn lối đi về

lời nguyện cầu xin chia cùng cố xứ
điều ru em xao xuyến những ân tình
câu nhân ái trên môi cha mắt mẹ
là cội nguồn dòng sử Việt ngàn năm

cho một lần cùng nhau ta trở lại
ấm tình sâu nghĩa nặng với quê hương
trong ánh mắt ngọt ngào đêm hội ngộ
bàn chân xưa tìm được dấu con đường.

đối mình

lòng mai, tuổi đã sang chiều
ngân ngơ bước lỡ hắt hiu với mình
tưởng buồn giấu được ngày xanh
rong chơi mê mãi đường quanh đi, về
giật mình ngó bóng mưa che
con chim sáo gọi nổi quê ngập ngừng
mang sầu gửi tặng người dung
bỏ quên ngày tháng trên từng ngón tay

cuối sông ngõ nước lên đầy
đêm nghiêng bóng nhỏ nương mây qua người
đôi lòng chén rượu ly bôi
có không một dấu bên trời bình yên
sóng xô đẩy ngược con thuyền
đôi vai đã ngủ với miền trăm năm.

viễn khách

nửa khuya chợt thức, trăng về
nhìn ra sông núi, bốn bề quanh hiu
dòng đời mỗi bước cô liêu
gối đệm trung thổ, đợi chiều thảo nguyên
nghẹn ngào giọt lệ đĩ-quyên
nỗi đau cố xứ nặng triền sóng xô
sương gieo ngàn sợi mơ hồ
thời gian rụng cánh lá khô rã rời.

thác lũ

ta như con suối trên nguồn cạn
lòng bỗng thành sông lúc gặp em
con nước trở mình như thác lũ
trôi đi ngàn sỏi đá vô tình
trăm năm ngủ giữa lời ru mẹ
một thoáng phù du bỗng chiến chinh
đầu mắt một lần chưa nhuộm sóng
làn môi chưa nở đóa thu xanh
sâu trong hiu hắt chiều hoa rụng
ai gọi từ tim chiếc bóng mình
tiếng vọng thì thầm đêm thức giấc
nửa ta còn mất giữa vô minh
xoay trong tiềm thức niềm cô độc
chiếc lá trôi đi bỏ lại cành
ngõ trước mênh mông dòng biển cuộn
em vào ngõ ngẩn khúc đời quanh
bỗng dung mật ngọt trên đầu lưỡi
rụng xuống thành thơ khúc độc hành

mưa đêm

ta đứng đó với đèn khuya hiu hắt
con hẻm nghèo lặng lẽ đợi vàng trăng
ngọn đèn nhỏ soi nỗi buồn lạnh ngắt
dầu không em kỷ niệm mãi còn gần

mưa buổi chiều, ảm đạm người trở lại
trăng chưa lên, đêm cuối tháng đợi chờ
căn nhà cũ sâu giữa niềm ái ngại
người đi qua ngày tháng dầu bơ vơ

chẳng phải tình cờ ngày xưa mất dấu
tuổi ngây thơ gửi một chốn xa

tường chừng em đã quên mười sáu
sương trắng thời gian đậm ngõ qua

ngọn đèn không đủ soi niềm nhớ
ta đứng chờ trăng hay đợi em
mưa rắc chút sầu vào hèm nhỏ
thì thâm cơn gió gọi mưa đêm

cúng mẹ

ngày mẹ mất, vẫn còn trong túi áo
mấy chục đồng con cho mẹ hôm xưa
món tiền nhỏ, từ công con làm chổi
hết cau trầu mà mẹ chẳng kịp mua

con biết mẹ phải nhịn trầu mấy bữa
sau khi ăn, nghe tiếng mẹ thở dài
chiếc ống ngoáy nằm trên bàn lạng lẽ
mẹ không tiền mà chẳng dám hỏi ai!

đi tù về, gia đình cùng khó nhọc
con xin làm chổi đốt sồng qua ngày
hàng đã nộp mà tiền công chưa nhận
gạo sắn nhờ hàng xóm giúp cho vay

lát sắn sượng công hạt cơm nhẹ quá
không còn răng đánh mấy hạt cơm thôi
bụng mẹ đói nhưng cau trầu âm miêng
bảy mươi năm đậm nhạt cũng quen rồi

nơi quê người mỗi lần con cúng mẹ
trên mâm cơm luôn có đĩa cau trầu
nhìn vôi trắng con nhớ vàng tóc bạc
mắt mẹ hiền đời đồn dập thương đau.

còn đau

(hoạ bài "Cúng Mẹ" của M.P.Đ)

Mẹ một đời lấy vải thô làm áo
Cát khăn nhung tự ngày cưới năm xưa
Mùa gặt lúa lưng còng trên nhát chổi
Hình ảnh này ai bán để mình mua?

Là phú hộ mẹ cõm rau từng bữa
Cà vớ dưa thay đổi suốt năm dài
Mẹ im lặng không bao giờ lý lẽ

Hình ảnh này còn mãi ở lòng ai!

Tóc đã bạc vẫn chịu thương chịu khó
Luôn tay chân không hề ngừng ngày
Mẹ thật quả chỉ cho mà chẳng nhận
Ai đói nghèo mẹ lại giúp cho vay.

Ôi người mẹ Việt Nam, thương mẹ quá
Đọc bài thơ: chỉ một miếng trầu thôi
Một miếng trầu cho người không nhạt miệng
Tưởng giờ đây nước mắt đã khô rồi

Bài thơ nhỏ khiến lòng này nhớ mẹ
Cám ơn thơ, ngày giỗ nhớ cau trầu
Nay mình dẫu mái đầu phơ tóc bạc
Đọc Phương Đình, lòng thổn thức còn đau.

Hà Thượng Nhân

ngày trở về

bảy tám năm giữa rừng sâu núi thẳm
ta hôm nay như con sáo sổ lồng
đường phía trước tưởng chừng xa vạn dặm
biết có còn một chỗ để về không?

mắt ngơ ngác nhìn con đường lạ lẫm
chiếc áo tu ờ qua năm tháng bạc phai
đám cây cỏ cũng nghiêng đầu từ giả
đôi bàn chân tung những bước thật dài
đã lâu lắm không ghé về Tiên Phước
bạn bây giờ có lẽ chẳng còn ai!

chiếc xe đồ khặc khừ nằm nhả khói
khách trên xe thấy lạ ngẩng lên nhìn
những đôi mắt đượm nét buồn ái ngại
ta trở về, liệu còn chút niềm tin?
mấy đồng bạc trao cho người tài xế
anh cười vui "chờ giúp, khỏi đưa tiền"...
dòng cảm xúc chợt trôi về, dịu ngọt
lòng như quen rộn rã chuyện hàn huyên.

ngày ra tù, ta trở về, vậy đó
người đưa ta đi trùng phạt, đọa đày
ta cứ tưởng tình người đều dâu bể
đâu có ngờ những ấm áp hôm nay.

chút tình

người về, dừng ở đó
mắt chong vào cuộc đời
ngẩng lên rung nước mắt
nhìn xuống hồn chơi vơi
lạ mặt vùng đất cũ
xót xa với tình người

người về dừng ở đó
trước mặt, cảnh điêu tàn
sau lưng, miền sỏi đá
gieo nỗi sầu miền man
mưa giăng đầy bụi phấn
mưa trắng màu khăn tang

mùa đông đang ở đó
gieo buồn thêm quê nghèo
những kiếp người khôn khổ
manh áo rách nhả nheo
vụng về ôm góc rạ
đốt lên nồi cơm chiều

mùa xuân chưa trở lại
mặt trời cũng về đâu
đứa bé cất tiếng khóc
trông mây bay qua đầu

dấu vết

em đi để lại nụ cười
cho ta còn mãi một trời tương tư
mấy dòng mực tím, tờ thư
đôi câu thơ cũ buồn như nỗi buồn
căn phòng nhỏ ắp đầy hương
tóc trên chiếc gối sợi vương ngắn dài
mặt trời rọi xuống ngàn mai
tưởng em đùa với nắng ngoài mái hiên
trong gương còn mắt em hiền
vết son còn đọng giữa miền vai xưa
âm ba một thuở vui đùa
hay cơn sóng nhỏ bốn mùa gối chăn

song khuya trăng cũng ngại ngần
gió len nếp áo thanh tân gập ghềnh
tiếng cười treo giữa bình minh
vòng tay quấn quít giọt tình trong veo
chợt như ngọn lá bay vèo
nụ hôn buổi sáng vừa treo mắt đầy
vẫn còn, vẫn còn quanh đây
nụ cười em với tháng ngày dễ thương.

tìm về

mặt trời vừa rụng xuống
bóng tối đã tràn lên
ngơ ngác người khách lạ
tìm con đường không tên
dãy phố xưa cũ kỹ
đường như còn nét quen
những hàng cây bóng lá
đong đưa trong ánh đèn
người và xe xuôi ngược
cuộc đời đang bon chen
mấy con số mờ nhạt
lầm nhẫm chừng đã quên
chín mười năm lia bỏ
còn chẳng một chút tình
tìm về căn phố nhỏ
phố xưa buồn lặng thinh
nổi trôi giữa giông bão
ngày tháng cũng giạt mình
người xa tìm về lại
sao trong lòng buồn tênh.

về lại quê xưa

(bài họa)

Tờ lịch vừa rơi xuống
Cơn gió nào nổi lên
Như quen mà như lạ
Nỗi nhớ này không tên
Gạch ngói còn cũ kỹ
Trông lạ làm sao quen
Ngẩng lên che bóng lá
Le lói xa ngọn đèn
Giữa dòng người xuôi ngược

Bước chân nào vội chen
Sương trắng cùng mờ nhạt
Con đường này không quên
Mười năm về quê cũ
Quê cũ chứa chan tình
Gập ghềnh con phố nhỏ
Ánh trăng buồn lặng thính
Hình như một con bão
Gió cuốn gót chân mình
Hình như ta tìm lại
Một nỗi buồn nhẹ tênh.

Hà Thượng Nhân

Huế gió và mưa

ta về ghé giữa mùa đông Huế
nhìn vũng mưa sa, gió lạnh đầy
An Cựu người đi nghiêng gió rớt
Đông ba thuyền nhỏ củi mưa bay
gió mưa về ngủ trên thành phố
nắng bỏ mùa đông với tháng ngày
Thượng Tứ gió lùa qua ngõ vắng
Vân Lô mưa rụng lá hàng cây
Kim Long gió vọng hồi chuông sớm
Bến Ngự mưa sâu trên tóc mây
gió đuổi theo em vào lớp học
mưa giăng nỗi nhớ gửi phương này
gió qua Đông Khánh rung cành phượng
mưa nhắn lời thăm Quốc học đây
mưa gió mùa đông làm Huế lạnh
gió mưa tê cóng đầu tình say
mười năm về lại mùa đông Huế
cánh nhận năm xưa tưởng lạc bầu.

rong chơi

mời em một chuyến rong chơi
bước chân du mục giữa đời thênh thang
đưa em lên ngõ mây ngàn
ngắm trăng luân vũ, đợi hoàng hôn say
gợi buồn theo chút heo may
gọi mai trở đóa cho đầy hương xuân
gọi chim về tấu nhạc mừng

để nhìn thấy núi với rừng dễ thương
đưa em qua những con đường
cỏ hoa rực rỡ nắng vương ngọt ngào
gió về nhịp lá lao xao
ngàn con bướm vẫy cánh chào sớm mai
đưa em theo với sông dài
xuôi ra biển lớn thuyền ai chập chùng□

thốt nhiên từ giữa vô cùng
lửa non sông cháy bập bùng qua tim
em ngồi cúi mặt lặng im
bâng khuâng mơ ước lối tìm quê hương
từ trong sâu lắng tâm hồn
bao nhiêu thảo thức cội nguồn tràn lên.

niềm riêng

hôm xưa buồn bực ra quây rượu
mới uống vài ly bỗng nhớ nhà
đất mẹ ngàn trùng chừ cách biệt
bạn bè năm cũ mãi chia xa
về đâu khi cánh chim đà mỏi
đôi bóng từng đêm với tuổi già
khắc khoải niềm riêng sâu cổ quốc
một mình ngơ ngác giữa phong ba
tưởng đem hồ rượu voi niềm hận
cay đắng bùng tim chợt khóc oà

ly rượu bỗng đầy lên nước mắt
khóc người hay lại khóc cho ta
súng gươm một thuở thành hư ảo
lối đạo đành cam với mẹ cha
vận nước thêm đau người bỏ nước
đêm nghe tiếng đế gọi trăng tà
con đường phía trước sương mù mịt
đau đớn trùm lên nỗi thiết tha
chia với ai đây đường viễn xứ
quay lui lòng thẹn với sơn hà.

lời dặn dò

thôi nhé đừng buồn trăng đã rụng
sương mưa phủ kín lối em về
còn đâu hoa tím vẫy đường nhỏ

một thoáng bàn tay bỗng tái tê

thôi nhé đừng buồn chim đã bay
cuối trời đông lạnh chút heo may
dừng đứng như nắng ngoài hiên lạ
còn nợ ngày xưa một nét mây

thôi nhé đừng buồn hoa đã tàn
trái tim nào ngỡ nhuộm màu tang
thiên thu lời hẹn trôi dòng lệ
chén rượu còn say nét ngõ ngang

thôi nhé đừng buồn câu tiễn biệt
tuổi xuân như nước chảy qua cầu
ngỡ mình cầm giữ trăng mười sáu
đất rộng đêm dài em ở đâu?

đừng buồn, em nhé câu thơ cũ
nét vụng về xưa trắng tuổi thơ
hoa cỏ mọc đầy trang sách ước
mười năm chưa nhạt nỗi mong chờ.

giật mình

giật mình nghe tiếng chim kêu
tưởng như xuân đã dựng nêu quê nhà
thềm hoang thốt nở cánh hoa
nhìn lên buổi sáng nắng òa trên cây
ngân nga gió gọi qua ngày
phía sau ngõ xám bóng mây không về
thì thắm mấy cụm hoa lê
nghe như giục giã bốn bề đây xuân
giật mình, bỗng thấy băng khuâng
lối qua kỷ niệm chợt gần chợt xa
đường dài cô quạnh riêng ta
ngày đi nâng chén quan hà với ai?
bỏ quên cả những u hoài
cho sương khói đợi dấu bài thơ xưa
tin xuân đọng giữa bốn mùa
ngắn gọn có tiếng chuông chùa đâu đây
giật mình, lạnh buốt bàn tay
on cha nghĩa mẹ vẫn đầy trong tim
thương em còn một chữ tình
cô đơn mang chút giật mình cho nhau.

giật mình

(hoạ bài "giật mình" của MPĐ)

Bỗng nghe tiếng cháu nhỏ kêu
Giật mình không có cây nêu trước nhà
Dò lan thấy cũng đầy hoa
Ngoài kia nắng đã vỡ oà hàng cây
Mới mà lại đã một ngày
Tầng tầng chỉ thấy cụm mây bay về
Truyện Kiều trắng mãi cảnh lê
Chẳng mong mà cũng bộn bề vì xuân
Tự nhiên lòng lại băng khuâng
Quê hương mới đó tưởng gần, đã xa
Giật mình ta nói với ta
Người xưa ngang dọc sơn hà là ai ?
Thân trai ngày tháng cũng hoài,
Thơ còn sót lại mấy bài ngày xưa
Chao ơi là ngọn gió mùa
Bay theo mấy tiếng chuông chùa đâu đây
Về già vẫn trắng bàn tay
Mộng xưa giờ vẫn còn đây trái tim
Gửi nhau thôi một chút tình
Nghịch thơ lụy ấy chúng mình có nhau.

Hà Thượng Nhân

nắng

dầu cho có ngồi đó
trong phòng khách kiêu sa
dầu cho có nhắm mắt
vẫn thấy nắng chan hòa
nắng trong hôn chấp chới
nắng reo vui trong ta.

những ngày mưa dừng lại
khí trời nhẹ như tơ
cuộc đời như bay bổng
phổ phường vào cơn mơ
đồi núi chùng trong suốt
dòng sông trôi hững hờ
ánh mắt nhìn như lọc
dịu dàng như lời thơ
buổi sáng không hạt bụi
chiều đi qua ngăn ngõ

ta trôi theo ánh nắng
lung linh trong nỗi chờ.

giá buốt trong mưa gió
đầy niềm mong bình thường
đầu buồn vừa khuất mặt
nắng đầy trên yêu thương.

hỏi thăm

buổi chiều trên đồi nhìn mây bay
chợt thấy mùa đông đã rụng đầy
nắng trốn sau từng se sắt lạnh
ta về, phương nào người có hay?

ta về chân bước vào cô độc
sỏi đá bên đường cũng ngó lơ
cây cỏ cúi đầu nghe gió lốc
hỏi sông hỏi núi có ơ thờ?

cho dấu mùa đông ta cũng về
rồi mùa xuân nở trắng hoa lê
con chim xa xứ không quên cội
ta cũng như người có một quê

hỏi thăm, ta biết người nghe được
nơi đó muôn đời vẫn núi sông
tâm sự riêng mang như vết xước
thời gian xa xót cháy trong lòng.

còn gì

bên trời con én gọi xuân
cỏ hoa còn ngủ với rừng cuối đông
người về giấu bước long đong
mang hương ngày cũ rửa dòng lệ xưa
hỏi xuân chừng rụng mấy mùa
cành mai kỷ niệm nào thừa lá vàng
tóc huyền chảy bóng chiều sang
ngắn ngọn lồi cũ giữa mang mang buồn
người về nhạt bóng trắng sông
mười năm đâu hẹp chặng đường riêng ai
vẫn chia từng tiếng thở dài
tuyết sương không đủ mờ phai dấu tình

mùa xuân nghiêng với lênh đênh
còn đây cánh nhạn gập ghềnh biển khơi.

ngõ buồn

ừ thôi, chim đã bay đi
mùa đông chùng đã thẳm thì trên cao
lá vàng gọi gió lao xao
tưởng đem nỗi nhớ ném vào vũng quên
đâu hay nhớ công luôn tình
dong xuôi về phía chông chênh nẻo đời
đành hụp lặn, giữa cuộc chơi
vớt từng ngày tháng nổi trôi giữa dòng
tiếc gì đâu những đợi mong
lặng nghe bão cuốn tấm lòng về xa
thôi mang đau nỗi quê nhà
gót chân vô định thẳm qua ngõ buồn

giấu niềm riêng

trên sóng đời đôi tay chèo mỏi mệt
ta phù du theo tiếng gọi đấng trình
mỗi chặng đường ngỡ ngang khi ngó lại
vết chân buồn rơi rụng kiếp nhân sinh

cùng bằng hữu một tấm lòng rục rĩ
đâu tiếc chi giọt máu ngọt phù sa
mơ tuổi trẻ cùng phơi lòng trinh bạch
vì non sông ru niệm khúc quê nhà

đôi cánh bằng tưởng về cùng biển lớn
bồng trôi đi qua ngược dấu hải triều
con sóng vỗ đẩy ta thành viễn xứ
mang trong lòng bao đày đọa thương yêu

bước luân lạc nhuộm phai từng sợi tóc
nào có phai màu giậu trúc bờ tre
con chim sáo trên lưng trâu vẫn hót
đầy trong tim câu hò hẹn mai về

ngày tháng cũ như tờ thư lấm mực
viết ngàn ngày chưa biết gửi về đâu
những kỷ niệm chất đầy lên nỗi nhớ
giấu niềm riêng mơ mộng buổi ban đầu

vô tư

về đứng giữa trời quê hương thức ngủ
ngày đã lên cười cợt với mồ hôi
bối nghèo khó người tìm ăn chưa đủ
đốt giàu sang bày kiêu ngạo khoe đời

đêm sóng sánh rớt buồn câu lục bát
từng nổi sầu đong mở khúc ca dao
lời ru mẹ còn ấm lòng, thơm ngát
gội yêu thương qua giai điệu ngọt ngào

như bắt gặp trong hồi môn của mẹ
bóng roi mây một thuở của lời cha
dấu đạo đức còn hằn in tuổi trẻ
hướng đời lên cho suốt chặng đường xa

nỗi mơ ước một sớm chia ấm lạnh
vẫn bay đi theo ngày tháng vô tình
trong chén rượu giọt máu đào lấp lánh
cuộc truy hoan rồi tắt giữa vô minh

trở về

căn nhà cỏ, ba gian hai chái
bóng tối cùng với nỗi cô đơn
từ góc nhỏ lạnh lùng ẩn dấu
vết hằn sâu thao thức trong hồn
một chùm nhãn đầu mùa vừa chín
một trái thơm ngan ngát nụ hôn
chiếc kẹp tóc có hình con bướm
thỏi son môi một thuở chưa buồn
bấy nhiêu đó đủ là kỷ niệm
che khuất từ ca khúc vô ngôn
một giọt nắng rớt trên vai áo
thoáng hương cau, hơi gió bờ sông
phút tĩnh lặng tình cờ bắt gặp
ngõ hành thâm viễn khách se lòng
mơ võng lọng khoa danh một thuở
lời thì thầm theo bước long đong
tay trợ trọi ôm choàng nỗi đợi
bồng giạt mình ngỡ ngần tay không.

bụi thời gian

câu ca dao từ ngày xưa mẹ hát
dấu bờ tre con bìm bịp kêu chiều
lạch nước chảy qua mấy bờ ruộng cạn
như mùa hè trông nôm thổi hiu hiu
cay con mắt giấc trưa nồng chưa đã
chú để mèn ngơ ngác giọng buồn thiu

có một sớm bên kia sông bỏ chợ
súng đạn về theo nước mắt khăn tang
câu hát mẹ cũng đắm đĩa cổ tích
căn nhà quen trùm lên dấu điêu tàn
mảnh áo rách gói khoai chà lưu lạc
con đồ già cũng mất lối sang ngang
cha gánh gạo rừng đêm nghe muỗi hát
lời ru xưa đau tuổi đã trên ngàn
bên bếp lửa còn nồi rau bát cháo
nổi quê hương cay đắng lật từng trang

phải kể lại cho lòng cha khỏi tủi
bởi non sông vùi cốt nhục thâm tình
nửa giọt máu đầy ơn cha nghĩa mẹ
vẫn tự hào trong chọn lựa nhục vinh
câu ca dao mãi nằm trong trí nhớ
bụi thời gian đau quặn ruột gan mình.

nắng và mưa

trời đang nắng rồi bỗng dung nổi gió
dòng mây đen lũ lượt kéo nhau về
mưa trút xuống ào ào không kịp trở
một hồi sau, trời chẳng chút mây che

em cũng vậy, đang vui rồi chợt giận
quay mặt đi chẳng thềm nói một câu
đôi mắt đẹp bỗng dung đầy lệ ngần
ngồi bên nhau, lòng cách trở giang đầu

chuyện tình yêu tựa như mưa như nắng
em thoát xa rồi thoát bỗng lại gần
ta mù mịt đợi chờ cơn bão lặng
giận hờn nào không là những mê cung!

em như nắng như mưa, chấp chới
ủ cho ta trong ẩm lạnh bốn mùa
phút gần gũi mà như xa vời vợi
trái tim mù không biết cách hơn thua.

về thăm 1

tháng Giêng ta trở về thăm Mẹ
mẹ ở đầu sông hay cuối sông?
dòng suối năm xưa lòng đã cạn
mẹ giờ chỉ một năm mô nông

trăng vẫn nghiêng soi trên bến nhỏ
đường xưa lặng lẽ bóng ngô đồng
nén nhang sáng rỡ trong đêm gió
sương nhẹ phà thêm chút lạnh lùng
nước mắt tưởng khô từ độ ấy
ta chừ ngồi khóc với hư không
Mẹ ơi như dấu đời mê mãi
con vẫn đầy vui một tác lòng
ta khấn cùng Người trong năm mộ
ngọn đèn xưa cạn những đêm chong
gian truân nào lớn hơn chờ đợi
có đờn đau nào hơn nỗi mong
khi biết mẹ buồn, đời đã lỗi
tháng Giêng ta xót nỗi vô cùng...

về thăm 2

tháng Hai ta trở về thăm bạn
phố cũ đâu còn những bạn xưa
kẻ ở đầu non người cuối bãi
tháng Hai trời rắc nhẹ cơn mưa
chuyến xe cộc cạch bò lên dốc
dấu tích thân quen mấy cụm dừa
thôn xóm vắng xa im ắng quá
hàng tre bờ giậu bóng lúa thưa
mấy cây so đũa hoa chừng nở
đồng ruộng đang xanh lúa giữa mùa
dừng lại bên đường nơi quán nhỏ
đâu đây vắng lại tiếng gà trưa
bất ngờ gặp bạn, rung lòng xuống
tay nắm còn đau những dấu xưa
ánh chớp lập loè qua dĩ vãng

bồng như vọng lại tiếng chuông chùa
mười năm chưa cạn trong ly rượu
thôi nhắc làm chi chuyện được thua
ngẩng mặt trông nhau không hổ thẹn
cầm như năm tháng một câu đùa.

về thăm 3

tháng Năm về lại thăm trường cũ
hàng phượng đầy hoa đón hạ hồng
áo trắng bay rồi ngoài cửa lớp
người xưa nay chắc đã theo chồng
cây đa nơi góc văn phòng ấy
ngiên nghiêng soi vàng đầu nhớ mong
sóng mắt ai đây như kỷ niệm
gởi buồn theo gót kẻ lưu vong
ngân ngơ đếm bước từng viên gạch
tuổi trẻ về khua động nổi lòng
chút nhớ ngọt ngào còn đọng lại
thì thăm như gió thoảng qua song
mấy con chim sẻ tung tăng nhảy
chiêm chiếp gọi nhau bên gốc vông
những cánh lá khô vừa rụng xuống
theo cơn gió nhẹ thổi bay vòng
mười năm chưa đủ nguôi niềm nhớ
cành phượng màu tim vẫn trở bông
náu lại thời gian chong nét bút
trường xưa ai đã khép thư phòng.

về thăm 4

tháng Tám ta về thăm người ấy
người của mùa thu một trăng rằm
nắng rớt buổi chiều vàng Khánh Thọ
ngày về buồn lơ mắt dăm dăm
có, không xe ngựa con đường đá
gió gởi về xuôi giọng hát trầm
quán nhỏ quay nhìn ngày tháng lạ
lối mòn nhắc lại chuyện trăm năm
tim cây số bảy rêu mờ dấu
mê mãi đi qua những tiếc thăm
hỏi chợ Cây Sanh người chẳng biết
mắt nhìn ngơ ngác tóc hoa râm
con kênh lặng chảy qua chiều muộn

tháng tám bàn chân nước lạnh căm
tháng tám quay về đào dĩ vãng
nơi đâu chỗ ấm để ai nằm?
bao nhiêu kỷ niệm thời đi học
đủ góp hành trang một viếng thăm
bờ giậu năm nào hoa cúc nở
mùa thu còn sáng ngõ xa xăm.

dấu hỏi

em về đâu, buổi chiều đang xuống
màu mắt xua lạc cuối chân trời
sợi tóc mây phương nào đợi gió
cánh chim chiều lặng lẽ ra khơi

em về đâu, ngõ hoa mờ mịt
năm ngón tay để lạnh tháng buồn
trên gối nhỏ hương đầy hoa bưởi
sợi tình nồng thơm dấu nụ hôn

em về đâu, đường xa cát bụi
những đoá hồng còn đậu trên môi
thơ vẽ nét dịu dàng hơi thở
hoàng hôn lên một chút bồi hồi

em về đâu, về phương trăng vỡ
trên dấu yêu biệt biệt ngã đường
những dấu hỏi rơi trên ngọn sóng
vỗ từng hồi giữa vực đau thương.

bày tỏ

ghi dòng lưu niệm trên trang web
người bảo thơ ta viết tặng đời
ta hiểu sức mình còn yếu kém
chọn vần ghép chữ để buồn vui
những khi chợt nhớ về quê cũ
chia sẻ niềm đau, nỗi ngậm ngùi
nợ nước, tuổi già không gánh được
tình nhà, nghèo khó cũng đành thôi
non sông xa khuất nơi ngàn dặm
cúi mặt đánh cam vận nổi trôi
thẹn với anh em nơi góc biển
sầu nghe nhận khóc cuối chân trời

quê hương, bằng hữu đau nghèo khó
tình cũ người xưa cũng tả tôi
thơ viết cho nguôi bao nỗi xót
nhưng chưa trọn vẹn được nên lời
thơ ta là nỗi lòng ta đó
bày tỏ chân tình chẳng hổ người
một chút hương xa cùøng kỷ niệm
xôn xao giọng nói, tiếng em cười
khi buồn thơ chảy theo dòng lệ
lúc giận thơ tràn cũng hụt hơi
muôn gửi tâm tư vào ngọn bút
những mong chia sẻ bớt cho người.

bày tỏ

cùng Mạc Phương Đình
(hoạ bài "bày tỏ" của M.P.Đ)

Độc bài "Cúng Mẹ" lòng thương cảm
Một chút tình riêng nhớ suốt đời
Nghĩ miếng trâu kia đâu đáng giá
Mà thơ nghe cũng rộn ràng vui
Ta từ bỏ nước thân lưu lạc
Người đọc thơ ta hẳn ngậm ngùi
Chí lớn tài cao là hảo cá
Thời gian khép lại một vòng trôi
Ngàn năm mây trắng trang tình sử
Sông rộng đêm ngày nước vẫn trôi
Còn có những gì ghi gửi lại
Chúng ta tản mác bốn phương trời
Bờ tre mái rạ không còn nữa
Một chút ân tình cũng tả tôi!
Giờ đọc thơ người, lau giọt lệ
Thơ đau vẫn chẳng nói nên lời
Nợ thơ chắc đã vay tiền kiếp
Viết những gì đây gửi đến người
Gửi đến lạc loài dăm tiếng khóc
Bằng sao đàn đúm một cơn cười?
Người không uống rượu, ta thềm rượu
Mà rượu bây giờ đã bốc hơi
Mà rượu bây giờ ta phải cũ
Chao ơi! thân phận của con người.

Hà Thượng Nhân

chờ đợi

mùa hạ chưa rời bỏ
chờ mong thu kịp về
nắng trên đầu rực rỡ
kéo buổi chiều lê thê
người đi không bờ ngõ
lòng kẻ chờ ừ ê

trăng thu chưa quay lại
ta chờ bóng vàng xưa
vội nóng mà tê tái
cây cỏ trông giọt mưa
con chim như sợ hải
nấp dưới vòm lá thưa
đêm cũng về mệt mỏi
đổ giấc trong giao mùa

không riêng cho kẻ đợi
lá vàng rụng xuống thu
vẫn xa xăm với vội
những lối đầy sương mù
không riêng cho câu hỏi
gió mưa còn viễn du

giữ một dòng thơ

như cơn gió, trôi theo dòng biển
biển mênh mông ngàn lối về đầu
bao nhiêu ngã rẽ trong đời tạm
chất chứa riêng tư một nỗi sầu
người đã cho người không tiếc nhớ
vỗ về thao thức những đêm sâu
ngân ngơ tiếng gọi thâm như sóng
mở lại ngàn trang kỷ niệm đầu
ngào ngạt hương bay trong giấc ngủ
còn ai nuôi nấng chút tình nhau
như vạt nắng cuối chiều ngã xuống
rơi lên đời một chút hư vô
mảnh đau đớn chìm vào thơ đại
đầy hoang mang theo bước hải hồ
dòng nước chảy về qua biển rộng
để cuối nguồn đau một ước mơ
tưởng mòn dấu quê hương bỏ lại
vẫn là đây bến đợi sông chờ
đâu ngang dọc một thời còn mất
xin rót vào xanh biếc suối thơ.

một dấu chân qua

tôi về từ ngọn sông Tranh
bàn chân phố thị lạnh quanh với người
ngẩng đầu không chút hổ ngươi
dấu ai sơn phết dòng đời khác đi
cha nằm trong khúc cổ thi
mẹ phơi áo rách khâu chi nỗi buồn
mười năm song cửa trắng suông
con chim tưởng đã bỏ rừng về sông
bàn tay chai sạn chưa mòn
gót chân đen dấu núi non nửa đời
vẫn còn chút lửa, mẹ ơi
đốt lên đủ ấm mấy lời ru xưa
chặng đường trước mặt đầy mưa
tôi về như thuở tôi chưa lên đường

may ra

em như chiếc lá đùa theo gió
ta hứng bàn tay, bắt được đâu
chiếc lá cứ đùa như tuổi nhỏ
ngày mai gió thổi lá qua cầu

em công vàng trắng đi mất tiêu
vàng trắng làm chứng chuyện tình yêu
bây giờ em ngó như người lạ
con mắt mù cảm giữa buổi chiều

ta về gom hết ngày đông lại
đốt lấy tàn tro gói tặng em
em mở thư rồi lòng bỗng dại
may ra ta ngủ được tròn đêm!

chia tay

mùa thu về vội vã
không kịp tiễn em đi
chiều vàng chưa rụng lá
hoàng hôn màu chia ly

bông cúc nghiêng bờ giậu

con dế mèn thở dài
bàng hoàng như mất dấu
mùa thu rồi tàn phai

không mưa mà ướt áo
vai đêm chờ con tàu
gió khuya giục cơn bão
bàn tay còn tìm nhau

long lanh sâu chong mắt
mềm lòng người quay lưng
còi tàu gọi trong vắng
soi xuống hồn rung rung

khó hiểu

có những lúc em dịu dàng như gió
về mơn man trên sợi tóc hoàng hôn
thở hơi nhẹ lên mùa xuân hoa cỏ
đầy niềm vui len lén bước trong hồn

có những lúc em ngọt ngào như nắng
gọi bình minh thức giấc vỡ trăng đầy
đêm lặng lẽ trốn sau tà áo trắng
mùa thu về chấp chới nắng vàng bay

có những lúc em lạnh lùng như sóng
êm như ru bất chợt thoáng lao xao
như tia chớp giật hồn sôi nóng bỏng
không gian như đầy nước mắt tuôn trào

có những lúc em rộng lòng như biển
đem yêu thương đàn trải với tha nhân
chia khôn khổ mang nỗi đau lên tiếng
dấu hương hoa thơm ngát cả tình xuân

có những lúc em hẹp hòi ích kỷ
những lời thơ yêu người viết cho mình
bởi hồ nghi nhìn đâu em cũng nghĩ
tâm sự này không chia sẻ riêng em

như trời nắng chợt mưa rồi bão tố
em đổi thay đâu biết để đề phòng
xin em hiểu dấu trần gian sương khổ
đường mai về mọi thứ cũng tay không.

chiều mùa đông

chiều mùa đông một mình qua phố nhỏ
hạt mưa bay nhớ bắc quê nhà
sau cửa lầu ai, ngọn đèn cháy đỏ
như soi lòng ấm áp thấp tình xa

chiều mùa đông ngum cà phê đắng chát
bài ca nào đánh thức giấc mơ xưa
người con gái, màu son môi nhợt nhạt
nó nụ cười buồn hơn cơn mưa

chiều mùa đông gió thì thào khe cửa
lòng muốn ra về, phố lạnh bàn chân
ngơ ngác tìm hơi dẫu tàn bếp lửa
suốt một đời khắc khoải, băng khuâng

chiều mùa đông mưa nhẹ nhàng trên tóc
vĩa phố buồn, hiu hắt vắng người đi
tiếng đế giày gõ nghe lọc cọc
đội vào sâu đôi cánh ướt thiên di

rượu và lệ

cứ tưởng tượng một chốn về đã khác
bởi mười năm tóc rụng trắng trong hồn
chân đã mỏi từ phương trời lưu lạc
đang bước dần về phía ngõ hoàng hôn

mãi đến lúc cầm tay rơi nước mắt
mới thấy đời vẫn ấm nụ cười xuân
ta nhìn bạn bên ngọn đèn hiu hắt
chút long lanh còn soi đủ cội nguồn

nâng chén rượu mừng nhau ngày hội ngộ
hỏi thăm người năm cũ đã chia xa
ly rượu đắng mùi tháng ngày gian khổ
dấu bình yên nhợt nhạt bóng trắng qua

ngày chia khó cùng người đi kẻ ở
tháng khuây buồn cho mỗi nẻo đời riêng
đêm uống rượu giữa quê nghèo nặng nợ
nghe rung rung màu giọt lệ trăm miền

thời gian

em chưa đến, mùi hương chùng đã lại
tóc em bay mang ngàn sợi tương tư
mắt em đen như nổi nhớ sương mù
đêm ngà ngọc đậu dưới hàng mi ướt

em chưa đến, mà dấu đời óng mượt
hơi ấm bàn tay thấp sáng cuộc tình
những câu thơ như sắp sửa hồi sinh
hồn nhảy múa chập chờn từng con chữ

em chưa đến, con bướm vàng ngái ngủ
đợi mùa xuân về rắc nhụy cho hoa
dấu chân em mờ khoác bóng trăng nhòa
nghe nhịp điệu ngọt ngào trên ngọn sóng

em chưa đến, tiếng ru nào đã vọng
nụ hôn đầu nghe rất bông trong tim
lá mùa thu thổi rụng những vô tình
con sâu nhỏ gặm nỗi buồn rất nhẹ

em chưa đến, chút hồn nhiên đã hé
nở vào hương xao xuyến tuổi xuân đầy
ta chờ em chôn kín lối thơ ngây
với sương gió, thời gian thầm tiếng gọi

em chưa đến, hay ta chưa kịp nói!

lãng quên

đêm qua mắt điện trong thành phố
được ngắm vàng trăng lại thấy vui
trăng giữa mùa hè soi rục rờ
(bên kia trăng có thức bên người?)

lâu lắm dường như trăng đã xa
đêm đêm ánh điện sáng quanh ta
dòng đời cuộn cuộn vào sinh kế
quên cả dòng trăng chảy trước nhà

dấu người lưu lạc trăng còn đó
vẫn đứng chu kỳ trở lại thăm

ta mãi vô tình chôn kỹ niệm
một thời thơ mộng có vàng trắng

những con đường nhỏ đêm trăng mở
ta với người đi chẳng một lời
không nói nhưng hồn đang sáng rõ
chan hoà như một hẹn hò thôi

xứ lạ, vùi trăng xuống lãng quên
vẫn nghe niềm nhớ thoảng đây lên
đêm qua chợt thấy trăng về lại
mắt điện ta mơ gặp lại mình

gõ cửa

heo hút dầu trên vuông trời chữ nghĩa
ta tìm em, mưa biển vắng xa xăm
đêm thức ngủ giật mình như bóng vĩa
lời gọi em khan cổ một vàng trắng

chút hoài nghi có vùi trong gió tuyết
em nơi xa còn giữ chút hương nồng?
sao vội rút những dòng thơ ly biệt
cho nỗi buồn trái xuống cõi mênh mông

vẫn còn đậm dấu tình nhau một thuở
ta đi qua sông núi ngõ mù sương
sợi tóc bạc rơi lên từng nỗi nhớ
dấu hoang mang về phía một con đường

xin thăm lặng giấu tình em ở đó
nước đầu nguồn thao thức bến sông xưa
nỗi ao ước một chốn đời bỏ ngõ
nào sá gì ngăn cách những sương mưa

ta gõ cửa gọi thời gian trả lại
cất không gian cho một nẻo đi về
mưa có rưng chút thu buồn thơ dại
còn xuân thì vẫn nở đóa đam mê

dấu tường vi

hạ hồng còn đậu trên cây
nghe như thu đã heo may về nhiều

gối từng nổi nhớ buồn thiu
tường còn in lại dáng kiêu ngỗ xưa
ngắn ngơ lá cũng sang mùa
theo tường vì phía bên chùa nở hoa
em từ mất dấu thu qua
để vành trăng khuyết trong ta vỡ rồi
chuông thu rụng tiếng bồi hồi
đêm tường vì cũng rã rời bay theo

lâm lỡ

ta đã lỡ nhìn em bữa đó
để đêm về ôm gối băng khuâng
máy hàng xóm hát câu quan họ
em có một mình đứng ngắm trăng?

ta cứ tưởng có em bên cạnh
mong cho đêm ngủ khỏi giật mình
dẫu không gió mà đêm lạnh lạnh
nghĩ đến em sao lòng chông chênh

sợi tóc bạc rụng nằm trên gối
thời gian ơi có đợi ta đâu
nhìn em chỉ cho hồn bồi rồi
nhớ em chỉ cho thêm bạc đầu

đọc thơ

MẠC PHƯƠNG ĐÌNH

Hà Thượng Nhân

Tôi đã đọc kỹ từng bài thơ của Mạc Phương Đình. Phần lớn thơ Mạc Phương Đình bắt nguồn từ những lời ru. Lời ru thường là của mẹ, của chị, thấm sâu vào tuổi trẻ, đeo đuổi chúng ta suốt một cuộc đời. Những người Việt Nam ở lớp tuổi 60 trở lên, để không mấy ai không có những kỷ niệm ngọt ngào về lời ru. Lời ru biến thành quê hương, thành tuổi trẻ. Thời đại ngày nay, người ta thường không biết đến tiếng ru. Cả cái ý niệm về quê hương, về mẹ cũng mờ nhạt đi nhiều. Mạc phương Đình nhắc đến lời ru là nhắc đến hình ảnh trẻ dại không bao giờ còn nữa, cho nên thơ Mạc Phương Đình thường có pha đôi chút ngậm ngùi.

Bài thơ nào của Mạc Phương Đình cũng nhắc đến tình yêu, nhưng tôi có cảm tưởng anh chưa có một tình yêu thật sự. Đó chỉ là những rạo rức mơ hồ trước một người đẹp. Anh nói đến sông và núi:

*“Em là sông, còn ta là núi
núi với sông nhiều lúc trông gần..”*

và:

*“Sông đi, bỏ lại niềm nhung nhớ
núi khóc cùng mưa như lặng thinh ...”*

Lặng lẽ quá, bằng phẳng quá. Đây không phải là một sự phụ bạc, nổi đấng cay của phụ bạc. Thành thử tình yêu chỉ lớt phớt ở bên ngoài. Ta không đọc được những câu như :

*“Tháng sáu, mười hai từ đây nhé
Chung đôi từ đây nhé lia đôi
Em xa lạ quá đâu còn phải
Tổ của Hoàng xưa, Tổ của tôi...”*
(Vũ Hoàng Chương)

Đọc Mạc Phương Đình ta luôn bắt gặp những câu thơ thật hay:

*“đêm sóng sánh rớt buồn câu lục bát
từng nổi lòng đóng mở khúc ca dao”*

.....

*“ tiễn em, thu gió hơn mùa trước
không đủ heo may cũng chạnh lòng..”*

.....

*“đêm qua chợt thấy em về lại
mất điện ta mơ gặp lại mình.”*

Mất điện nên mới nhớ đến trăng, có trăng nên nhớ đến những cuộc đi chơi với người yêu dưới trăng. Những cảm giác ấy chúng ta đều có, nhưng nói lên được không phải là dễ, cái mới trong thi ca là ở chỗ ấy. Cái mới là tìm ra được những từ ngữ thật chính xác để diễn tả lòng mình,

Chẳng hạn:

*“em qua phố, bỏ đàng sau con mắt
ta đi theo đơm đặt nụ cười...”*

đơm đặt là lời nói thường trong dân gian, nhưng ở đây nó trở nên linh động. Nó là cái hồn của bài thơ.

Tôi chỉ muốn nói một câu vắn tắt: Mạc Phương Đình là một thi sĩ. Tấm lòng của anh là tấm lòng thơ.

Hà Thượng Nhân

về dòng thơ

MẠC PHƯƠNG ĐÌNH

Ru em một nửa giọt mưa

*rụng trên mái lá buổi trưa quê nhà
gió về thao thức đường xa
người về ru đậm tuổi ngà ấu thơ
giọng xưa mẹ hát âu ơ
anh ru bằng những đợi chờ xa xăm...*
(Ru Em)

Tôi sinh ra và lớn lên thiếu tiếng ru hời của mẹ, thiếu vòng tay ngọt mềm, ánh mắt chứa chan. Thưở ấu thơ, tôi ước ao đến chảy nước mắt, nghẹn ngào từng chiều bên suối vắng vùng đất đỏ miền đông, để gọi nhỏ những lúc tủi thân: "Mẹ ơi!" và rồi lặng thinh dưới ráng chiều đỏ thẫm. Tôi chưa được cái diễm phúc được nghe dù chỉ là một câu ru êm ả của mẹ nhưng nay tôi đã được nghe, và nghe nhiều hơn nữa trong những dòng thơ của nhà thơ Mạc Phương Đình. Lúc xưa, tôi không thể tưởng tượng được lời ru sẽ như dòng suối chảy miền quê ngoại, như gió ru lá cành khe khẽ lúc thu sang. Thì bây giờ, thơ anh đã đưa tôi vào với những cảm xúc vô bờ qua LỜI MẸ RU trong thi tập Lời Ru Của Mẹ. Anh đã chia sẻ cho tôi cảm giác đó qua tập thơ mà anh ký tặng cho tôi, nó ngọt ngào sâu xa lắm! Bình thản, nhưng thấm đượm từ dòng thơ anh chảy loang ra để rồi thấm sâu vào từng mạch máu, buông tim của những đứa con Việt Nam, cho những người không được may mắn như tôi.

Không chỉ dừng ở Lời Mẹ Ru, mà anh còn cho tôi và tất cả những người yêu thơ được nghe thêm một lời ru, đặc biệt lời ru này chỉ dành cho những đôi uyên ương ru nhau, và trong thơ anh, tôi thấy hầu hết là anh đã ru, ru với bằng tất cả tâm hồn anh dành cho Ru Em. Nếu như Lời Mẹ Ru chỉ ru bằng tình mẹ dành cho con, thì Ru Em của Mạc Phương Đình lại có lời ru của mẹ quyện vào khi anh Ru Em. Trong Ru Em của anh ngọt lắm, ngọt như ánh trăng vào soi mặt hồ Thu, ngọt như dòng sông quê hương chứa chan phù sa bồi đắp.

Nhớ lúc anh gửi cho tôi tập thơ đầu tiên, tôi nghẹn ngào, vì từ một vùng đất Mỹ xa xôi, có một người anh đã chia sẻ Lời Mẹ Ru với đứa em gái tận miền Úc châu. Tôi đã tự hứa với lòng rằng, mình phải đặt bút viết cho anh vài dòng cảm ơn, nhưng hễ tôi đặt bút xuống thì ý tứ văn vẻ đã bay ra khỏi cửa sổ để theo gió mây, trăng sao dạo chơi mất rồi!

Tôi không thích khen lấy lệ, vì bản tính tôi ương ngạnh lắm, tôi chúa ghét khen "đãi bôi". Nếu như thích, tôi sẽ nói thích, còn không tôi sẽ im thay cho từ chối.

Nhưng với thơ anh, tôi khó lòng mà chê được, cho dù cố gắng "bới lông tìm vết" để "chê" anh một phen, để anh sợ đứa em gái này, thật sự tôi càng "vạch lá tìm sâu" thì tôi lại càng bí lồi cho ý văn của mình. Tôi rất ngại ngùng khi viết về ai đó, nhưng với anh tôi xin phá lệ

Từ ngày đặt "chân" dạo NET, tôi có người "thầy" đáng kính đó là anh Mạc Phương Đình, Cảm ơn anh, cảm ơn Lời Ru Của Mẹ, cảm ơn những chân tình và chia sẻ cùng với Dòng Sông Kỷ Niệm của anh đã gửi đến em.

Hải Uyên
Australia

mục lục

Vào Từ - Mạc Phương Đình

1. mộng ảo - tình ta như sông/ 2.ru người/ 3.từ em/ 4. lạc bến đời/ 5.chẳng hờn chi/ 6. quà tặng em/ 7. cúi mặt/ 8.cho một nụ cười/ 9.em và xuân/ 10. thả tình/ 11.trách người/ 12. em đi/13.trần trở / 14. giọt đắng/ 15.nhâm/ 16.gió/ 17.trón/ 18 /nụ tình sâu/ 19.tiếc/ 20.thì thâm/ 21.đời thường/ 22.xuân đất khách/ 23.trả lại người/ 24.mùa đông xa/ 25. em về /26.khám phá/ 27.hình bóng quê nhà/28. tìm tôi/29.cốc rượu khuya/30.mưa Sài gòn/31 núi và sông/ 32.trăng khuyết/33.nụ hôn/34.chén trà xuân/35. bài họa HTN/36.tôi về /37.đợi chờ /38.đạo và đời /39.về ngắm lại quê xưa/40 .ngày tháng/ 41.còn chút gì /42. mưa lũ quê nhà/43.mất tình/44.một nửa/45. nước qua cầu/ 46. chút hương cũ/ 47.gặp lại người/48. hạt bụi trong tim/ 49. trên đỉnh mùa xuân/ 50.ta và sóng/ 51.lời ru buổi sớm/ 52. nửa vòng quay/ 53.tiền em mùa thu /54. tuổi đời/55.tháng ngày/ 56.buồn vui thêm/ 57.có gì đâu/ 58.chờ thu /59. chiều xa/ 60.một chỗ nằm/ 61. lại chờ thu/ 62. mưa đêm Sài gòn/63.tim trầm /64. một lần trở lại/ 65.đổi mình/ 66.viễn khách/ 67.thác lũ/68.mưa đêm /69.cúng mẹ /còn đau/ 70.ngày trở về / 71.chút tình/72.đấu vết/73.tim về/về lại quê xưa (HTN) /74.Huế gió và mưa/75.rong chơi /76.niềm riêng/77. lời dặn dò/78.giật mình/ bài họa HTN/ 79.nắng/ 80.hỏi thăm/ 81.còn gì/82. ngõ buồn/83. giấu niềm riêng/ 84.vô tư / 85.trở về/86. bụi thời gian/ 87.nắng và mưa/ 88.về thăm 1/89.về thăm 2/90.về thăm 3/91.về thăm 4/92.dấu hỏi/ 93.bày tỏ/bày tỏ (HTN)/94.chờ đợi/95.giữ một dòng thơ/96.một dấu chân qua/ 97.chia tay/ 98.khó hiểu/ 99.chiều mùa đông/ 100.rượu và lệ/ 101.thời gian/102. lãng quên.

đọc thơ Mạc Phương Đình : Hoàng Thượng Nhân

Về dòng thơ Mạc Phương Đình: Hải Uyên

Mạc Phương Đình

Nhà thơ, tên thật **Lê Tuấn Ngô**, sinh ngày 02 tháng 7 năm 1940, tại Tam Kỳ Quảng Nam. Bút hiệu khi viết truyện ngắn Cẩm An Sơn. Có bài trên các tạp chí tại Sài Gòn trước 1975.

Cư ngụ tại San Jose, California USA

Tác phẩm đã xuất bản :

Lời Ru Của Mẹ (thơ ,2000), Những Giòng Kỳ Niệm (thơ,2000), Ru Người Ru Đời (thơ, Yêu Thương xb 2005)

Có bài trên các tuyển tập, tác phẩm

Những Nhánh Sông Quê Hương (thơ ,5 tác gia,2003), Lưu Dân Thi Thoại (Song Nhị, Diên Nghị 2003), Luân Hoán-Một Đời Thơ (Sông Thu,2005).

(Tác Giả Việt Nam _ Lê Bảo Hoàng)